

ನೇಸರು

ತಿಂಗಲೋಲೆ

Issue : October 2017 Nesaru Tingalole | Vol XXXV - 10 | Pages - 24

ದೀಪಾವಳಿಯ ಶುಭಾಶಯಗಳು

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಮುಂಬೈ

THE MYSORE ASSOCIATION, BOMBAY

393, Bhau Daji Road, Matunga, Mumbai - 400 019. | Tel.: 2402 4647, 2403 7065

Email : mysoreassociation.mumbai@gmail.com

ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ನಾಡಹಬ್ಬ

ದೇಶದಲ್ಲೇ ನವರಾತ್ರಿ ದೊಡ್ಡ ಹಬ್ಬವಾದರೆ, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೆರುಗಿದೆ. ನಾಡಿನ ಅಧಿದೇವತೆ, ಬನಶಂಕರಿ, - ಚಾಮುಂಡೇಶ್ವರಿಯಾಗಿದ್ದು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಕುಣಿದಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳೊಡನೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ನಾಡಿನ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ

ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಸಡಗರದಲ್ಲಿ, ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಅಕ್ಟೋಬರ್ 01, 2017 ರಂದು ನಾಡಹಬ್ಬವನ್ನು ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಆಚರಿಸಿತು.

ಹಿಂದಿನವೇ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಯುವತಂಡ, ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಎಲ್ಲಾ ಸಿಂಗರಿಸಿ, ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ರೂಪರೇಷೆಗೆ ಅಣಿಮಾಡಿತ್ತು. ಬಂದೊಡನೆ ಜಲಪಾತ, ಮುಂದೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ಕಾಫಿ ತೋಟ, ಅದನ್ನು ಹಾದು ಬಂದಾಗ ಯಕ್ಷಗಾನದ ಕಲಾವಿದರು, ಕಡಲೆಕಾಯಿ ಸಂತೆ, ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಹೋದಾಗ ಮೈಸೂರು ಅರಮನೆ, ಜಂಬೂ ಸವಾರಿ ಎಲ್ಲವೂ ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕುವಂತಿತ್ತು.

ನಂತರ ನಾಲ್ಕು ಪೀಳಿಗೆಯ ಎಳೆಯರಿಂದ ಕೋಲಾಟ, ನಂತರ ಕಲಾ

ಪ್ರತಿಭೆ, ಜೋಷಿ ದಂಪತಿಗಳು, ರವಿ ದಂಪತಿಗಳು, ಹಾಗೆಯೇ ವಿದ್ಯಾ-ಶ್ಯಾಮಲ ಅವರಿಂದ ಸ್ಕಿಟ್‌ಗಳು, ನಕ್ಕು ನಗಿಸದವು, ಪಿಟೀಲಿನ ಮೇಲಾದರೆ ಅವಳ ಅಮ್ಮ ಶ್ಯಾಮಲಾನಿಂದ 'ಕರುಣಾಳು ಬಾ ಬೆಳಕೆ'.

ಇದಾದ ಮೇಲೆ ಯುವ ತಂಡವು ರಚಿಸಿದ "ನಿಧಿ-ಅನ್ವೇಷಣೆ". ಐದು ತಂಡಗಳು, ಕುರುಹುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು, ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನಲ್ಲೆಲ್ಲಾ, ತಡಕಾಡಿದವು. ಕೊನೆಗೆ ಜೋಷಿ ತಂಡಕ್ಕೆ, ಥಯ್ಯಾ ತಂಡಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ನವಿಲೇಕರ್ ತಂಡಕ್ಕೆ ಮೊದಲ, ಎರಡನೆಯ, ಮೂರನೆಯ ಬಹುಮಾನ ಸಂದವು. ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಒಂಬತ್ತಾಗಿ, ಹೊಟ್ಟೆ ಹಾಹಾಕಾರವಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಎಲ್ಲರೂ ದೋಸೆ, ಚಿತ್ರಾನ್ನ, ಪಾಯಸ, ಮಿಠಾಯಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹದ್ದಿನಂತೆ ಎರುಗಿದರು. ಅಲ್ಲಿಗಾ ಕತೆ ಮುಗಿಯಿತು.

ಗೌ. ಸಂಪಾದಕರು :

ಡಾ. ಜ್ಯೋತಿ ಸತೀಶ್

❖ ❖ ❖

ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಳಿ:

ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ್

ಕೆ. ಮಂಜುನಾಥಯ್ಯ

ನಾರಾಯಣ ನವಿಲೇಕರ್

ಗಣಪತಿ ಶಂಕರಲಿಂಗ

ನೀಲಕಂಠ

❖ ❖ ❖

ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರತಿನಿಧಿ :

ಎಂ.ಎ.ಎನ್. ಪ್ರಸಾದ್

❖ ❖ ❖

ನೇಸರುವಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಬರಹಗಳಿಗೆ ಆಯಾ ಲೇಖಕರೇ ಜವಾಬ್ದಾರರು. ಅಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಬಂದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಲ್ಲ. - ಸಂ

The views expressed by the contributors in this journal are theirs and not of the Association and the Association is not in anyway responsible for the same.

- Ed.

❖ ❖ ❖

ಸಂಪರ್ಕ ವಿಳಾಸ :

ನೇಸರು

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್

393, ಭಾವು ದಾಜಿ ರಸ್ತೆ,

ಮಾಟುಂಗ,

ಮುಂಬಯಿ-400 019.

☎ 24024647 / 2403 7065

Email :

mysoreassociation.mumbai@gmail.com

Website :

www.mysoreassociation.in

ಸಂಪಾದಕೀಯ

ನೇಸರು ತಿಂಗಳೋಲೆ

ಸಂಪುಟ 35

ಅಕ್ಟೋಬರ್ 2017

ಸಂಚಿಕೆ 10

ಇದು ನೇಸರುವಿನ ೩೫ನೆಯ ವರ್ಷ. ಇಂದು ನೇಸರು ತನ್ನ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಹೊಸ ರೂಪ ತಾಳುತ್ತಿದೆ.

೧. ಎಲ್ಲಾ ಅಭಿರುಚಿ ಇರುವ ಓದುಗರಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕಾದ ಅಂಕಣಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣ ಪ್ರಸಾದ್ ಪ್ರವಾಸವನ್ನು ಕುರಿತು ಶ್ರೀಮತಿ ಉಮಾರಾವ್ ಹಣಕಾಸು- ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಶ್ರೀಮತಿ ಕಮಲಾ, ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕುರಿತು ಡಾ. ಎಚ್ ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ್, ಭಾಷೆ, ವಿಜ್ಞಾನ, ವೇದಾಂತ ಕುರಿತು ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ್, ನ್ಯಾಯಾಂಗ ವನ್ನು ಕುರಿತು ಶ್ರೀ ಅಶ್ವಿನ್ ವಶಿಷ್ಠ, ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳನ್ನು ನೀಡಲು ಹಲವಾರು ಬರಹಗಾರರು ಕವನಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಕರ್ನಾಟಕದ ನವ ಕವಿಗಳಿಂದ ಎಳೆಯರಿಗೆ ಯುವ-ವೇದಿಕೆ ಹಾಗೆಯೇ ನಗೆಹನಿಗಳು, ಮತ್ತು ಅಣಕ ಚಿತ್ರಗಳು ಇದರೊಂದಿಗೆ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ವರದಿ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯ ದ್ಯೂತಕಗಳು - ಡಾ. ಜ್ಯೋತಿ ಸತೀಶ್ ಅವರಿಂದ.

ಇನ್ನು ಓದುಗರ ಓಲೆಗಳು :

ಓದುಗರು ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ಎರಡು ಬಗೆಯಾಗಿ ನೀಡಬಹುದು.

೧. ತಮ್ಮದೇ ಬರಹಗಳು.

೨. ತಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಓದುಗರ ಓಲೆಯಿಂದ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

೩. ಅಂತೆಯೇ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಒಂದು Youth Forum ಮೊದಲು ಮಾಡಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಗುಂಪು ಸೇರಿರುವ ಅನೇಕ ಎಳೆಯರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು ತಮ್ಮದೇ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡದ ಎಳೆಯರು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಬಂದು ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಬಹುದು.

೪. ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಹದಿನೈದು ದಿನಕ್ಕೆ, ಶನಿವಾರ ಸಂಜೆ, ಒಂದು ವಿಚಾರ-ವಿನಿಮಯ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಚಾರ-ವಿನಿಮಯದಲ್ಲಿ, ಮೂರು ಜನ ಒಂದು ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ತದನಂತರ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸೇರಿರುವರೆಲ್ಲಾ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ನೇಸರುವಿನಲ್ಲಿ ಇದರ ಪ್ರಕಟಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ತಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೋರುತ್ತೇವೆ.

✍ ಡಾ. ಬಿ. ಆರ್. ಮಂಜುನಾಥ್

ಇನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೋಟ -3 ಹಲವು ಕಾರ್ಗಾಲಗಳ ಬಳಕೆ

✍ ಉಮಾ ರಾವ್

ನಾವು ಲಡಾಖ್‌ಗೆ ಹೋದಾಗ ಕಾರ್ಗಿಲ್ ಯುದ್ಧದ ಕಾವು ಇನ್ನೂ ಆರಿಸಿಲ್ಲ. ಆ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ - ಅಕ್ಟೋಬರ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ನಾಲ್ಕು ಜನ ಹತ್ತು ದಿನ ಲೇಕ್ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಓಡಾಡಿ, ಪ್ಯಾಂಗಾಂಗ್ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಮೂರು ದಿನ ಜೀಪ್ ಸಫಾರಿ ಹೋಗಿ ಹಿಮಾಲಯದ ಹಸಿರಿಲ್ಲದ ಈ ಮೋಡಿಗೇ ಮರುಳಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಲೇಕ್‌ಗೆ ಬಂದಾಗ ಅಯ್ಯೋ ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ವಾಪಸ್ಸು ಹೋಗಬೇಕಲ್ಲ ಎಂದು ಬೇಸರ. ಅಂತಹ ಕಠಿಣ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ಅಡಿ ಎತ್ತರ ಚಾಚಿ ನಿಂತ ಪರ್ವತದ ಸಂದಿ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕೂತ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹೊರಹಾಕಿ, 'ಟೈಗರ್ ಹಿಲ್' ನಲ್ಲಿ ತ್ರಿವರ್ಣ ಹಾರಿಸಿ ಜಯಭೇರಿ ಹೊಡೆದ ಮನೆ ಮಕ್ಕಳು 'ಲಡಾಖ್ ಸ್ಕೌಟ್ಸ್' ರೆಜಿಮೆಂಟಿನ ಯೋಧರ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಬ್ಯಾನರ್‌ಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ. 'ಕೀಕೀ ಸೋಸೋ ಲಾಫಾರಿಯೋ' ಎಂದು ಲಡಾಖಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರುವ ವಿಜಯ ಪತಾಕೆಗಳು.

ಆದರೆ ಮರುಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾದಾಗ ನಮಗೊಂದು ಶಾಕ್ ಕಾದಿತ್ತು. ತಿಂಗಳುಗಳ ಮೊದಲೇ ನಾವು ಕಾದಿರಿಸಿದ್ದ ಲೇಕ್-ದಿಲ್ಲಿ ಫೈಟ್ ರದ್ದಾಗಿ, ರಸ್ತೆಯ ಮೂಲಕ ಶ್ರೀನಗರ ಪ್ರಯಾಣ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ವಾರ ಎಲ್ಲಾ ಫೈಟ್‌ಗಳೂ ಫುಲ್ ಇದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ನಮಗೆ ಎರಡು ಆಯ್ಕೆಗಳಿದ್ದವು. ರೋಹತಾಂಗ್ ಮೂಲಕ ಮನಾಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ದಿಲ್ಲಿ ತಲಪುವುದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಗಿಲ್ ಮೂಲಕ ಶ್ರೀನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಫೈ ಮಾಡುವುದು. ಎರಡೂ, ರಾತ್ರಿ ತಂಗಿ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕಾದ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಪ್ರಯಾಣ.

"ನೋಡಿ ಸಾಬ್, ಲೇಕ್-ಮನಾಲಿ ರಸ್ತೆ ಟ್ರಾಫಿಕ್‌ಗೆ ತೆಗೆದಿರುವುದು ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳು ಬೇಸಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಇನ್ನೇನು ರಸ್ತೆ ಮುಚ್ಚುವ ಸಮಯ. ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಹಿಮಪಾತ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಬಹುದು. ಹೋದ ವರ್ಷ ಹೀಗೇ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟ ನಾಲ್ವೈದು ಕಾರುಗಳು ರಾತ್ರಿ ಮಧ್ಯರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ತಂಗಿದಾಗ ಹಿಮಪಾತ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಇಲ್ಲೂ ವಾಪಸ್ಸು ಬರಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕಡೆಯೂ ಹೋಗಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಾರು ಸಮೇತ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಧಿಯಾದರು ಖಂಡಿತ ರೋಹತಾಂಗ್ ಮೇಲೆ ಬೇಡ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಟೂರ್ ಅಪರೇಟರ್ ನಮ್ಮ ಉತ್ಸಾಹಕ್ಕೆ ತಣ್ಣೀರರಚಿದ.

"ಬೆಳಕಿನಲ್ಲೇ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರೆ ಕಾರ್ಗಿಲ್ ಮೇಲೆ ಹೋಗುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹೈವೇಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಆರ್ಮಿ ಇದೆ. ಏನೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮವರು ದಿನಾ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ". ಎಂದ ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆವು.

ಲಡಾಖ್‌ನ ಅತಿ ಕಡಿವಾದ ಪರ್ವತದ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದೋರ್ಜಿಯ ಜಿಪ್ಪಿಯನ್ನು ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಶ್ರೀನಗರದ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡೆವು. ಬೆಳಗಿನ ಜಾವವೇ ಎದ್ದು ಹೋಟೆಲ್ ಮಾಲಿಕ ಆಶ್ರಫ್ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟಕ್ಕಿಂದು ತಯಾರು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಆಲೂ , ಪರೋಟಾ, ಚಾಕೋಲೇಟ್ ಬಾರ್‌ಗಳ ಲಂಚ್ ಬಾಕ್ಸ್‌ಗಳನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು, ದೋರ್ಜಿಯ ಜಿಪ್ಪಿ ಹತ್ತಿ 480 ಕಿಲೋಮೀಟರಿನ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ತಯಾರಾದೆವು. ಕೇಡು ಪರಿಹಾರಕವೆಂದು ಅವನು ಜಿಪ್ಪಿಯ ಮೂತಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಕರಿದಾರಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿತವೇ ಎನ್ನಿಸಿತು.

ಜಿಪ್ಪಿ ಸಾಗಿದಂತೆ ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುವ ಸುಂದರ ದೃಶ್ಯಗಳು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 12,000 ಅಡಿ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿರುವ ಜೊಜೀಲಾ ಪಾಸ್ ಮೂಲಕ ಹಾದುಹೋಗುವಾಗ ಎದುರಾಗುವ ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿಸುವ ಪ್ರಪಾತಗಳು. ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಮಣಿ ಧರಿಸಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣು ಮಾರುವ ಚಿಲುವೆಯರು. ಬುದ್ಧ ದೇವಾಲಯಗಳು, ಸ್ತೂಪಗಳು, ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಪಟಪಟ ಮಾಡುವ ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಧ್ವಜಗಳು, ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿಯ ಟೀಸ್ಪಾಲ್ ಒಂದರ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಲಂಚ್ ಬಾಕ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಖಾಲಿ ಮಾಡಿ ಚಹಾ ಕುಡಿದೆವು.

ಪಕ್ಕದಂದಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ರಾಜ್ಕು ಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಜಿಪ್ಪಿ ಹತ್ತಿದೆವು. ಸ್ವಲ್ಪದೂರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ದೋರ್ಜಿಯ ಊರನ್ನು ಹಾದು ಹೋಗುವಾಗ ಅವನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೇಳಿದ. "ನಾವಿಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇರುವೆವರು. ನಮ್ಮನ್ನು "ಏರಿಯನ್, ಏರಿಯನ್" (ಆರ್ಯನ್) ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಭಾಷೆ, ಬದುಕಿನ ಶೈಲಿ, ಡ್ರೆಸ್ ಎಲ್ಲಾ ಲಡಾಖಿಗಳಿಗಿಂತ ತುಂಬಾ ಬೇರೆ. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಟೂರಿಸ್ಟ್ ಜನ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಸೆಷನ್ಸ್ ಪರ್ಮಿಷನ್ ಬೇಕು" ಎಂದ. ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳು ಟೂರಿಸ್ಟ್ ಸೀಜನ್‌ನಲ್ಲಿ ದೋರ್ಜಿ ಲೇಕ್‌ಗೆ ಬಂದು ಆಶ್ರಫ್‌ಗೆ ಡ್ರೈವರ್ ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಪ್ರವಾಸಿಗಳನ್ನು ಜೀಪ್ ಸಫಾರಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಮಿಕ್ಕ ಎಂಟು ತಿಂಗಳು ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಕುರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಸೈನ್ಯದವರಿಗಾಗಿ ಲೋಡಿಂಗ್ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇನ್ನು ಮುಲ್ಟೆಶ್ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಬೃಹತ್ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕೊರೆದಿದ್ದ ಮೈತ್ರೇಯ ಬುದ್ಧನ ಪ್ರತಿಮೆ ಎದುರಾಯಿತು. ಅದರ ಹಿಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದು ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಬುದ್ಧವಿಹಾರ. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಾಗ ವಿಚಿತ್ರ ಮೌನ ನಮ್ಮನ್ನು ಆವರಿಸಿತ್ತು. ದೋರ್ಜಿ ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದ "ಬುದ್ಧ ಇಲ್ಲಿಂದೀಚೆ ಲಡಾಖ್ ಒಳಗೆ ಅಶಾಂತಿ ನುಗ್ಗದಂತೆ ತಡೆ". ಮುಲ್ಟೆಶ್‌ನಿಂದ ಮುಂದುವರಿದಾಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ದೃಶ್ಯಗಳು ಬದಲಾದ ಅನುಭವ. ಗುಂಡುಮುಖದ ಮೀನು ಕಣ್ಣಿನ ಅಷ್ಟೇನೂ ಎತ್ತರವಿಲ್ಲದ ಲಡಾಖಿಗಳ ಬದಲು ಕೋಲು ಮುಖ, ತಿಳಿಗಣ್ಣು, ತೆಳ್ಳನೆಯ ಎತ್ತರದ ನಿಲುವು, ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣದ ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಎದುರಾದರು. ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೋದಂತೆ ಯುದ್ಧದಿಂದ ಆಗಿದ್ದ ವಿನಾಶದ ಕುರುಹುಗಳು ಕಾಣತೊಡಗಿದವು.

ಕಾರ್ಗಿಲ್ ಹತ್ತಿರವಾದಂತೆ ಸಂಜೆಯಾಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಸೈನಿಕರನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ರಸ್ತೆ ತುಂಬಾ ಓಡಾಡುವ ಟ್ರಕ್‌ಗಳು, ಜೀಪುಗಳು, ಶೆಲ್ ದಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ತತ್ತರಿಸಿದ್ದ ಮಟ್ಟಸ ಮೇಲ್ಭಾಗಿಯ ಮಣ್ಣಿನ ಗೋಡೆಯ ಮನೆಗಳು. ದೀಪಗಳಿಲ್ಲದೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದ ಹಕ್ಕಿಗಳು, ಮುಚ್ಚಿಯೇ ಇದ್ದ ಮಸಿಗೋಡೆಯ ಟೀ ಸಾಲುಗಳು. ಗಾಲಿ ತಿರುಚಿದ ಸೈಕಲ್ಲುಗಳು, ಸುಟ್ಟು ಕರಕಾದ ಮರದ ಬೊಡ್ಡೆಗಳೂ, ಉದ್ದ ನಿಲುವಂಗಿ ತೊಟ್ಟು ಕೈಗಳನ್ನು ಒಳಗೆ ಸೇರಿಸಿ ನೆರಳುಗಳಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಗಂಡಸರು. ಮರಗಳ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ. ಸುತ್ತಲೂ ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತು ಅಗಾಧ ಸಾವುನೋವಿಗೆ, ಅಮಾನವೀಯ ಕ್ರೌರ್ಯಕ್ಕೆ, ಕೈ ಕೈ ಕಾದಾಟಕ್ಕೆ, ರಕ್ತಪಾತಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದ ಏನೇನೋ ನಂಬುರಗಳನ್ನೇ ಹೆಸರಾಗಿ ಹೊತ್ತ ಪರ್ವತಗಳು, ಎಲ್ಲದರ ಮೇಲೆ ಸಂಜೆಗತ್ತಲಿನ ಕೆಂಪು ಮುಸುಕು. ಆದರಾಚಿಯಿಂದ ಯಾವ ಕ್ಷಣ ಎಂಥಾ ಆಕ್ರಮಣ ಕಾದಿದೆಯೋ ತಿಳಿಯದು. ಹಾಗಾಗಿ ನಮಗೆ ಕಾರ್ಗಿಲ್ ಹತ್ತಿರವಾದಂತೆ ಕ್ಯಾಮೆರಾ ಹೊರತೆಗೆಯಲೂ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲ.

ಯುದ್ಧ ಭೂಮಿಯ ನಿಗೂಢ ಮೌನವನ್ನು ಹೊದ್ದ ಕಾರ್ಗಿಲ್‌ನ ನಿರ್ಜೀವ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಏಕೈಕ "ಡೀಸೆಂಟ್" ಹೋಟೆಲ್ ಮುಂದೆ ನಾವು ಇಳಿದಾಗ ಸೂರ್ಯ ಮುಳುಗಿದ್ದ. ಹೋಟೆಲ್ ಕಾಂಪೌಂಡಿನಲ್ಲಿ ಏಳೆಂಟು ವಾಹನಗಳು ನಿಂತಿದ್ದರೂ ಜನರ ಓಡಾಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ರಿಷಪನ್ ಲಾಂಜಿನಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಹತ್ತು ಬಿಳಿಯ ಬಟ್ಟೆಯ ಗಂಡಸರು ಗುಂಡಾಗಿ ಟೇಬಲ್ ಸುತ್ತ ಕೂತು ಏನೋ ಕೆಳದನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅರ್ಧ ಖಾಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೂಮು ಸಿಗುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ರೀತಿಯ ಅವಸರವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ನಮ್ಮ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ರೂಮಿನಲ್ಲಿಟ್ಟ, ಮಂಕಾಗಿದ್ದ ಪರದೆಗಳು, ಖಾಲಿ ಇದ್ದ ನೀರಿನ ಜಗ್, ಮಿಣಿ ಮಿಣಿ ದೀಪಗಳು, ಮಣಕು ಬೆಡ್ ಶೀಟುಗಳು, ಇವೆಲ್ಲದರ ನಡುವೆ ಟೀಪಾಯ್ ಮೇಲೆ ಹೂದಾನಿಯಲ್ಲಿ

ಬಣ್ಣ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಹೂಗಳು. ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬ್ಯಾಗುಗಳನ್ನು ಧೂಪನ್ನ ಕುಕ್ಕಿದ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಊಟದ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದವು.

“ಈ ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ರೆಸ್ಟೋರೆಂಟ್ ಇಲ್ಲ. ಹೊರಗಿನಿಂದ ತರಿಸಬೇಕು”

‘ಸರಿ ತಗೊಂಬಾ, ಏನು ಬೇಕೊಂತ ಹೇಳಿವಿ’.

‘ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಂಗಡಿಗಳು, ರೆಸ್ಟೋರೆಂಟುಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಮುಚ್ಚಿವೆ. ಏನೂ ಸಿಗೊಲ್ಲ’ ಆಗಿನ್ನೂ ಗಂಟೆ ಏಳುವರೆ.

‘ಚಾಯ್ ಆದರೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತೇನು?’

‘ಹಾಲಿಲ್ಲ’

‘ಸರಿ ಬ್ಯಾಕ್ ಟೀ ಆದ್ರೂ ತಗೊಂಬಾ’ ತಲೆಹಾಕಿ ಹೋದ ಹುಡುಗ ಮತ್ತೆ ಮರಳಲಿಲ್ಲ. ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ನೋಡಲು ಪರದೆ ಸರಿಸಿದಾಗ, ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ಕಪ್ಪು ಪೇಪರ್ ಅಂಟಿಸಿದ್ದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಬಿಸ್ಕೆಟ್, ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಹಾಗೇ ಕೂತಿದ್ದಾಗ ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದ ಶಬ್ದ. ದೋರ್ಚೆ ನಿಂತಿದ್ದ.

‘ಬೇಗ ಮಲಗಿ ಸಾಬ್. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎರಡು ಗಂಟೆಗೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಬಿಡಬೇಕು. ಆರು ಗಂಟೆಯ ಒಳಗೆ ಸೋನ್ಯಾರ್ಗ್ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಸಿವಿಲಿಯನ್ ಗಾಡಿಗಳನ್ನು ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ. ರೋಡ್ ಬರೀ ಮಿಲಿಟರಿ ಕಾನ್ವಾಯ್‌ಗಳಿಗೆ ಮೀಸಲು’ ಎಂದ. ಅಲಾರ್ಮ್ ಇಟ್ಟು ಮಲಗಿದವು. ನಿದ್ರೆ ದೂರವಾಗಿತ್ತು. ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೋಂಬತ್ತಿ ಅಲ್ಲಡೆ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಸುತ್ತಲೂ ಆವರಿಸಿದ್ದ ವಿಚಿತ್ರ ಮೌನ ಕಾಡುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಎರಡು ಗಂಟೆಗೆ ಶ್ರೀನಗರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರವಾಸಿ ವಾಹನಗಳು ಸಾಲಾಗಿ ಸಾಗಿದ್ದವು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಕಠಿಣ ಪರ್ವತ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಮಿಲಿಟರಿ ವಾಹನಗಳ ವಿಪರೀತ ಓಡಾಟದಿಂದ ರಸ್ತೆ ಜರ್ಝರಿತವಾಗಿ ಬರೀ ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಗಿತ್ತು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಜನವಸತಿಯಿರುವ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ತಾಪಮಾನದ ಪ್ರದೇಶ ಎಂದು ಹೆಸರಾದ ಡ್ರಾಸ್ ಹತ್ತಿರ ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಳೆ ಶುರುವಾಗಿತ್ತು. ಜೊತೆಗೆ ಹಿಮ, ಚಳಿಗಾಳಿ, ಚಂದ್ರನ ಸುಳಿವಿಲ್ಲ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮರಳು ಚೀಲಗಳ ನಡುವೆ ಟೆಂಟು ಹಾಕಿದ ಚೆಕ್‌ಪೋಸ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಹಾದು ಹೋಗುವ ಪ್ರತಿ ವಾಹನವನ್ನೂ ತಪಾಸು ಮಾಡಲು ಹುದುಗಿ ಕೂತ ಸೈನಿಕರು. ಪ್ರತಿ ಸಲ ನಮ್ಮ ಜೀಪ್ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹೊರಬರುತ್ತಿದ್ದ ಖಾಕಿಧಾರಿಗಳು ಮೊದಲು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಬಂದೂಕು ಒಳಗೆ ಹಾಕಿ ಗುರಿ ಇಟ್ಟು, ನಂತರ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದರು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು. ಆಮೇಲೆ ದೋರ್ಚೆಯ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ವಿವರಗಳ ದೀರ್ಘ ಚೆಕಿಂಗ್. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕಾಣದ ಬೆಟ್ಟಗಳ ಕಡೆ ದೋರ್ಚೆ ಕೈ ತೋರಿಸುತ್ತಾ ‘ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ತುಂಬಾ ಶೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಆಗುತ್ತೆ’ ಅಂದ. ‘ಡ್ರಾಸ್ ಮೆ ಬಹುತ್ ಲಡಾಯಿ ಚಲಾ ಥಾ. ಬಹುತ್ ಹಮಾರೆ ದೋಸ್ ಭಿ ಗಯೆ’ ಎಂದು ಮೌನವಾದ. ಮಳೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಜಿಪ್ಪಿ ತೆವಳುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದೆಡೆ ಅಗಾಧ ಪ್ರಪಾತ, ಒಂದೆಡೆ ಪರ್ವತದ ಗಟ್ಟಿ ಗೋಡೆ. ಆಗ ಚೆಕ್‌ಪೋಸ್ಟಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದನಾಲ್ಕು ಖಾಕಿಧಾರಿಗಳು ಜೀಪ್ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ‘ಹೆಡ್‌ಲೈಟ್ ಬಂದ್ ಕರ್ ಕೇ ಜಾವೋ’ ಎಂದು ದೋರ್ಚೆಗೆ ಆರ್ಡರ್ ಕೊಟ್ಟರು. ಇನ್ನೂ ರಕ್ಷಣಾಪಡೆಯವರು ಬಹು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದರು. ಹುಂಗುಟ್ಟಿದ ದೋರ್ಚೆ ಹೆಡ್‌ಲೈಟ್ ಆರಿಸಿದ. ಅಂಥಾ ಭಯಂಕರ ಕಡಿದಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮಳೆ, ಗಾಳಿ, ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೂ ಜೀಪ್ ನಡೆಸುವಷ್ಟು ಕೌಶಲ್ಯ. ಆ ಲ್ಯಾಂಡ್‌ಸ್ಕೇಪಿನ ಪರಿಚಯ ಇದ್ದ ದೋರ್ಚೆಯ ಮೇಲೆ ಭರವಸೆ ಇಟ್ಟು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೆವು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಮನೆ ಬಾಲ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಾ ಓಡಿ ಬರುವ ನಮ್ಮ ಪೆಪ್ಪಿ. . . ನಿಮಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾ ತೆಪ್ಪಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕೂತಿರುವ ಸ್ನೇಹಿತರು ಎಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಮಗೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಏಕೆ ಬೇಕಿತ್ತೆನಿಸಿ ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನೋಡುವವೇ ಎಂದು ಸಣ್ಣ ನಡುಕ ಉಂಟಾದಾಗ ಭಯದ ಜೊತೆ ನಗುವೂ ಸೇರಿತ್ತು. ಸೋನ್‌ಮಾರ್ಗ್ ತಲುಪಿದಾಗ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ. ಆಗ ತಾನೇ ಸೂರ್ಯ ಮುಖ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಬೆಳಕು ನಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಬದಲಿಸಿತ್ತು. ಟೀ ಸ್ವಾಲುಗಳು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ರಸ್ತೆ ತುಂಬ ಸೈನಿಕರು ಓಡಾಡುತ್ತಾ ಪಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಳಿ ಕೊರೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಉದ್ದ ನಿಲುವಂಗಿಯ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯೊಬ್ಬನ ಚಾಯ್ ದುಕಾನಿನಲ್ಲಿ ಟೀ ಕುಡಿದು ಮತ್ತೆ ಜೀಪ್ ಹತ್ತಿ ಶ್ರೀನಗರದತ್ತ ಹೊರಟೆವು. ಹಿಮಪರ್ವತಗಳು, ಪೈನ್ ಕಾಡುಗಳಿಗೆ ಹೆಸರಾಗಿ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗದಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸಿ ‘ಚಿನ್ನದ ಬೀಡು’ ಎಂದು ಜನ ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಸೋನ್ ಮಾರ್ಗ ಈಗ ಕಳೆಗುಂದಿತ್ತು. ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸುರಕ್ಷಿತ ಕಾಪಾಡಲೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಮರಗಳನ್ನು ಸವರಿ ಹಾಕಿದ್ದರು. ಉಳಿದ ಬೊಡ್ಡೆಗಳು ಸ್ಮಶಾನಭೂಮಿಯ ನೆನಪು ತರುತ್ತಿದ್ದವು.

ನಾವು 1978 ರಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದ ಸೋನ್‌ಮಾರ್ಗ್ ಕಳೆ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ತರಹ ತರಹ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಾಲುಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಿದ್ದ ಬಸ್ಸುಗಳು, ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಸ್ಟೆಟಿನ್ ಪುಟಾಣಿಗಳನ್ನು ಕುದುರೆ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತಿಸಲು ಕಾದಿರುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಂಪು ಕುಲಾವಿಯ ಗುಲಾಬಿ ಕೆನ್ನೆಯ ಹುಡುಗಿಯರು, ರಾಶಿ ರಾಶಿ ಏಪಿಟಾಕ್ ಸೇಬು ಮಾರುತ್ತಿದ್ದ ಸಿನಿಮಾ ತಾರೆಯರಂಥಾ ಯುವಕರು, ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಬಾರಿ ಗ್ಲೇಶಿಯರ್‌ಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಾಗ ನಮಗಾಗಿದ್ದ ಆನಂದ, ಹತ್ತಿ ಹತ್ತಿ ಸುಸ್ತಾದಾಗ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ಸ್ಟಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದುರಿಗೆ ಮುದುಕನೊಬ್ಬ ಬೇಯಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಆಲೂ ಪರೋಟಾದ ರುಚಿ, ಕುದುರೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿ ಘೋಡಾವಾಲಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಕತೆಗಳು ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನು ಸುತ್ತುವರಿದವು. ಈಗ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಖಾಕಿ ತೊಟ್ಟ ಸೈನಿಕರು. ಖಾಕಿ ಬಣ್ಣದ ವಾಹನಗಳು, ಖಾಕಿ ಸೂರು ಹೊದ್ದ ಶೆಡ್ಡುಗಳು. ಎಲ್ಲರ ಮೈತುಂಬಾ ಬುಲೆಟ್ ಪ್ರೂಫ್ ಜ್ಯಾಕೆಟ್ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದೂಕು.

ಶ್ರೀನಗರದಲ್ಲಂತೂ ಒಂದೊಂದು ಮಾರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಂದೂಕುಧಾರಿ ಸೈನಿಕ. ನಾವು ಅರ್ಧ ದಿನ ತಂಗಿದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಟೂರಿಸ್ಟ್ ರಿಸೆಪ್ಷನ್ ಸೆಂಟರಿನಲ್ಲಿ. ಹಿಂದೆ ಕಿಕ್ಕಿರಿದಿರುತ್ತಿದ್ದ ಅದೂ ಖಾಲಿ ಖಾಲಿ. ಕಾರಿಡಾರ್ ತುಂಬಾ ಎಕೆ-47 ಹಿಡಿದು ಪಹರೆ ಮಾಡುವ ಸೈನಿಕರಬೂಟುಗಳ ಶಬ್ದ. ಏಪೋರ್ಟ್ ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಮೊದಲು ಏಳು ಬಾರಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದೀರ್ಘ ಚೆಕಿಂಗ್. ದಿಲ್ಲಿ ತಲುಪಿದಾಗ ವಿಚಿತ್ರ ಸಮಾಧಾನ. ಜೊತೆಗೇ ವಿಷಾದ.

ನಮ್ಮಂತಹ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಜನರನ್ನು ಬೆಚ್ಚಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿಡಲು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಗಡಿ ಕಾಯುವ ಸೈನಿಕರು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಎನ್ನದೆ, ಚಳಿ ಮಳೆ ಎನ್ನದೆ ಆ ಬೃಹತ್ ಪರ್ವತಗಳ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಹರೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲೋ ಸಾವಿರಾರು ಮೈಲು ದೂರದಲಿ ತಮ್ಮ ಜೀವಮಾನದ ಅಮೂಲ್ಯ ಗಳಿಗೆಗಳನ್ನು ಅವರಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಲೇ ಸವಸುವ ಅವರ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು ಅಣ್ಣ ತಂಗಿಯರು ಈ ಧೀರರಿಗೆ ನೆನಪು ಮಾತ್ರ. ಅವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಮರಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಇಷ್ಟೊಂದು ಆಪ್ತವಾದ ಈ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಮರೆತು ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ಸವ ದಿನಗಳಂದು ದೇಶಪ್ರೇಮ ಗೀತೆ ಹಾಡುತ್ತಾ ದರ್ಶನಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಣ್ಣೆ ಮಸಾಲೆ ದೋಸೆ ತಿನ್ನುತ್ತಾ, ಮಾಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರೆಡಿಟ್ ಕಾರ್ಡುಗಳನ್ನು ಸ್ಟ್ರೈಪ್ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಾಲಿಡೇಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಈ ಚಳಿ ಕೊರೆತದ, ಅಪಾಯ ತುಂಬಿದ ಖಾಕಿ ಜಗತ್ತು ಎಷ್ಟು ಮಿಥ್ಯೆಯೋ, ಅವರಿಗೂ ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಈ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ರೋಲರ್ ಕೋಸ್ಟರ್‌ಗಳ ಜಗತ್ತು ಅಷ್ಟೇ ಮಿಥ್ಯೆ.

(ಮುಂದುವರೆಯುವುದು.)

*Thoughts ... on Arts***Indian Shilpa Shastra**✍️ **M.A.N. Prasad**

Often, we tend to think of shilpa as only pertaining to sculpture and when you hear the term Shilpa Shastra, we tend to think that it is all about the science or technique of sculpting. Shilpa Shastra is an umbrella term used in the ancient Indian texts to describe various arts, crafts, and the rules pertaining to their design, principles and standards. Shilpa in Sanskrit refers to arts and crafts, and Shastra is the science of that subject. Ancient works on Shilpa Shastras are manuals for sculpture and Hindu iconography, prescribing various elements like the proportions of a sculptured figure, composition, principles, meaning, as well as rules of architecture.

Shilpa Shastra covers various arts and crafts, like carpentry, architecture, jewellery, farriery (horse shoe making), acting, dancing, music, medicine, poetry etc. Shilpa and Vastu Shastras are related. While Shilpa Shastras deal with arts and crafts such as forming statues, icons, stone murals, painting, carpentry, pottery, jewellery, dying and textiles, etc., Vastu Shastras deal with architecture and include building houses, forts, temples, apartments, village and town layouts, etc.

The ancient Sanskrit texts on Shilpa Shastra use the term Shilpin (for a male artist),

Shilpini (for a female artist), and Shilpani (for works of arts produced by them). The term Shilpa covers various aspects of culture, and includes sculptor, the potter, the perfumer, the wheelwright, the painter, the weaver, the architect, the dancer, the musician, and others. Ancient Indian texts contend that while sixty four kalas are mentioned, the number of the arts is unlimited, and thirty two fields or domains of knowledge (vidyas) are mentioned. Shilpa is discussed in Agamas, Puranas.

Learning Shilpa Shastra in ancient India

Learning of arts was open to all classes, castes and both genders in ancient India, and could be practiced by anyone irrespective of family's occupation. There are numerous references to carpenters, chariot builders, brick workers, potters and metal workers who belonged to various castes in ancient works like Jataka tales, Bhaudayana, Suttavibhanga, etc.

The traditional training in these crafts was through apprenticeship and began from childhood. The apprentice were taught about dharma, culture, reading, writing, mathematics, geometry, colors, tools, as well as trade secrets, under the guidance of masters. The best were recognized as members of various guilds.

Each guild formed its own laws and code of conduct, though in some cases, the king established the laws of the guilds and the king's treasurer had the final word and served as judge of various guilds in a kingdom. The guilds gifted collective works of art by their members to temples and other community projects and participated in festivals and social celebrations.

Art is considered spiritual in India because it is believed that the artist expresses his spiritual longing to attain the godhead through his work. This belief continues to be a part of our tradition today also, as we observe 'Ayudha Pooja' in which the craftsmen worship their tools in many parts of the country. Bruhat Samhita mentions about the practice of carpenters offering prayers and seeking forgiveness

of a tree before cutting it for wood. The axe used to cut the tree would be rubbed with honey and butter to minimize the hurt to the tree which was considered to be a living being.

Shilpa shastra and painting

Shilpa Shastras have few chapters on paintings, both large as well as miniature ones. While Narad Shilpa Shastra dedicates around six chapters to painting, Saraswati Shilpa Shastra describes various types of chitra (paintings of full size), ardhachitra (sketch work), chitrabhasha (communication through painting), varna samskara (preparation and blending of colors). Other ancient works like Vishnudharmottara Puran and Chitralakshana, discuss aspects of a painting like measurement, proportions, perspective of the viewer, mudra, emotions, and rasa (mood / meaning). The approach towards paintings in these texts is so comprehensive that they help the artists to portray spiritual themes also.

Shilpa Shastra and carpentry

The first chapter of Manasara - a treatise on Shilpa Shastra - discusses the measurement principles for carpentry. Mayamata, a 9th century Tamil text and Shilparatna, a 16th Century Odisha text describe takshaka and vardhaki as wood Shilpins; takshaka possessed the knowledge of wood types and practiced the art of cutting wood, while vardhaki possessed the knowledge of wood forms and practiced the art of carpentry. One of the earliest mentions of carpentry arts is in the Rig Veda. Carpentry was also an essential part of Shilpa Shastra in the field of construction and architecture.

Shilpashastra and metallurgy

The Vedas – particularly the Atharva veda and Sthapatya veda - describe many kinds of arts and crafts in their discussion of Shilpa Shastra and Yantra Sarvasva. The Rig Veda, mentions equipment used in casting, such as

dhamatri (cupola), gharma aranmaya (crucible) and bhastrī (bellows). These discussions are in the context of making idols, and describe rules to achieve best talmana (proportions), mudra (stance) and bhava (expression).

Sanskrit texts such as Shilparatna and Manasara describe in detail the process and principles for art work with metals, particularly for alloys such as pancha dhatu (five metals - zinc, tin, copper, silver and gold) and ashta dhatu (eight metal alloys). Madhuchista Vidhana (cire perdue or lost wax - a method of **casting bronze**; in this, a **mould** is formed around a **wax** pattern, which is subsequently melted by heating the mould and **drained** out. Now we have a mould ready into which the bronze could be cast) is a casting process that is the most discussed process in these ancient texts. Many authors are of the opinion that these Shastras diffused from India to other ancient cultures in Asia.

There is empirical evidence to show that a high level of knowledge and technology was available with us with respect to art works with high purity metallurgy. Unfortunately some of the ancient Shilpa Shastra texts have been lost.

Shilpa Shastra and Sculpture

Ancient Indian sculpture dates back to Indus Valley civilization and is ranked as one of the highest in the entire world. Indian sculpture is characterized by being primarily realistic in nature; and the human forms being closely related to surroundings like Flora and Fauna, which are also represented finely along with minute details, reflecting the high degree of skill of the sculptors.

Sculpture and the temple architecture have developed hand-in-hand and the growth of these arts is primarily due to the patronage it received from the rulers and the royal dynasties. Starting from the time of Mauryas, all across the country the ruling dynasties have promoted sculpture and building of temples. The rulers of Magadh, especially king Asoka, built many temples and stupas with excellent sand stone carvings, which are a great tourist attraction event today.

In the subsequent period, we have the Chalukyas, Rashtrakutas, Cheras, Cholas, Pallavas, Pratiharas, Hoysalas and several other patron dynasties. All of them have left behind great legacies of sculptures and architecture that bear a distinct mark of their own. A sense of excellence that these sculptures display cannot be missed.

Sculpture appears to be the most favoured medium of artistic expression in India. Sculpture was an inseparable part of any Indian architecture, be it a temple, palace or a public utility building, as seen by the profuse and intricate carvings with which these were decorated. The Hindu, Buddhist, or Jain religions used sculpture to communicate the tenets and truths of their religion to the public. Thus the subject matter of these sculptures were not dealing with individuality, but was more symbolic to communicate the larger

truths. Figures carved were idealistic and more perfect than what one sees around, to heighten the impact of the power of divinities portrayed.

Different materials used led to different styles of sculpture. We have a wide variety of sculptures ranging from large temples hewn out of rocks, as seen in Elephanta caves, Ajanta caves and many more; sculptures carved in granite, as seen in many of the south Indian temple, carved in marble, as seen in Dilwara temple of Mount Abu, and carved in soap stone, the highly intricate and delicate carvings in Hoysala temples, the huge monolithic marvels like the 57 ft tall Bahubali statue at Shravanabelagola, etc. In fact, the subject of temples and sculptures in our country is so vast that volumes can be written on them.

These sculptures in our temples and the various bronze figurines are a testimony to the high level of the art of sculpture and architecture that flourished in our country.

The following are some of the well-known ancient texts on shilpa shastra:

- Shilpa ratnam
- Shilpa kala darsanam
- Samarangana Sutradhara
- Vishva karma prakasam
- Kashyapa shilpashastra
- Agni purana (iconography)
- Brahmanda purana (architecture)
- Vastu vidya
- Bimbamana (painting)
- Brhat Samhita
- Yukti kalpataru (various arts, including jewelry)
- Chitra kalpa (ornaments)
- Chitra karmashastra
- Vishvakarma shilpa (arts on columns, wood working)
- Pratima lakshana vidhanam
- Gargeyam
- Manasara (casting, moulding, carving, & polishing)
- Pratima mana lakshanam
- Kadambari (textile arts)
- Samaymatrka (textile arts)
- Mayashastra (printing, wall decoration)
- Sukratniti (vigraha making, icon design)
- Vishnu dharmottara purana
- Mandana Shilpa Shastra (diya, lamps related crafts)
- Ratna shastra (pearls, string, jewelry crafts)
- Ratna samgraha (jewelry)
- Vastuvidya (sculpture, icons, painting, etc.)
- Upavana vinoda (gardening and horticultural arts)
- Vastusutra Upanishad

STAINLESS STEEL

 Dr. H.S.Srinivas

In the last article, we have seen that the major disadvantage of plain steel is its lack of corrosion resistance. Alloying is the best solution to overcome this disadvantage. Chromium and Nickel are the two metals which are having good corrosion resistance. All of us have heard about chrome plating and Nickel plating. This is nothing but giving a thin layer of Chromium or Nickel on the surface of ordinary steel.

The alloy steel consisting of Chromium and Nickel is very well known as “stainless steel”. The major alloying element is Chromium. Stainless Steel has good corrosion resistance, workability, and is cost effective. Because of this we find extensive use of stainless Steel. Right from small spoon to huge Chemical, Petrochemical and Nuclear Pressure vessels, Stainless steel finds its application. Stainless Steel is available in the form of wire, tube, pipe, rod, plate, sheets etc. Our Salem steel plant in Tamil Nadu is the main producer of Stainless Steel in India.

Without going into the structural details, stainless steel is broadly classified into three categories. They are:

1. Ferritic stainless steels (without Nickel)
2. Austenitic Stainless steels (without Nickel)
3. Martensitic stainless steels (without Nickel)

Ferritic stainless steels contain Chromium in the order of 12.20%. Carbon Content is in the free form and not as Iron carbide. Chromium and Iron Carbides are highly Corrosive and their formation should be avoided, especially the Chromium Carbide. Ferritic variety has limited usage even though it has good workability.

Martensitic Stainless steels are very hard, brittle and wear resistant. They have good corrosion resistance but their workability is less. The Carbon Content in these steels is in the form of fine grain Iron Carbide. Martensitic Stainless steels find wide application in making cutleries and surgical instruments. The steels are heat treatable.

Austenitic stainless steels contain both Chromium and Nickel as alloying elements. Chromium is about 18% and Nickel is about 10%. Carbon content is less and is in free form. Because of this, austenitic stainless steels have very good corrosion resistance and also good workability all the stainless steels, austenitic steels are very widely used for variety of application. Their weldability is also good.

The vessels and utensils we use in our kitchens are austenitic stainless steels. If any rusting is found, one has to doubt its Chromium and Nickel content. Localised rusting is also found some times due to localized formation of Iron and Chromium Carbides.

The chairs we find in lobbies, the railings we find on foot paths, and even cabins of e-toilets are made of these steels. These steels do not need any surface coatings and painting. The durability of stainless steels is also high.

I am ending this article and dedicate this to our kitchens.

BETTER LATE THAN NEVER

✍️ Sharvari Jayaram

There was this house. Graceful, airy, leafy, full of light and...music. The living room resonated with the sounds from my father's latest music equipment about which he was very particular. The music from my earliest memories comprises Anil Biswas' sad melodies and C. Ramachandra's flowing tunes with Lata at her best or the violins in a Percy Faith album. Even now, I can detect the opening notes of a "Radha na bole re" in my sleep and was reportedly humming "Bada natkhat hai re" as a child, by the time we left the theatre after the movie. So, the refrain in the house went, "Shar can sing. She can pick up a song in no time, she only has to hear it once". And my mother therefore decided that that I should learn Carnatic music. Enter Music Teacher One and enter incomprehension and boredom. The teaching made no sense to me. It was song after song by rote without any swaras or any explanation and so film songs seemed more interesting! I would rebel by singing "Raara Venu Coca Cola (instead of Gopapala)" or pretend to have hiccoughs and run to the balcony to see what my friends were playing downstairs. The poor teacher would raise his hands to the ceiling and say "Kandivali" and occasionally he would lecture me on how my parents were spending money on this and how I should be serious. I would be...for about 15 minutes. This went on sporadically for about five years with two more teachers and at every festive occasion, someone would ask me to sing and it would be a different kirtane but the same standard. I could see no improvement, no enjoyment nor even understand what I was singing. Finally, it was pronounced in the family that I may sing...but had no aptitude for classical music and should call it quits. So that was that. However, due to the influence of my mother, Gita Vishwanath, a Bharat Natyam artiste and composer, we would attend performances at the nearby Shanmukhananda (in Mumbai) and revel in the recitals of the best dance and Carnatic music artistes. Amma would ask me to see if I could recognize raagas and sometimes I could although my mind was shut off to singing Carnatic classical. Music was always around me. I would sing in group events at our cultural association and at some get-togethers. Discussions in the house at the dinner table were usually about music (if not about cricket) and my father's analysis of the merits or demerits of a film song or instrumental piece. And all this time, I never knew that there was a whole hidden story of a legacy of fabulous Hindustani music in my family, which had been swept away by tragedy. My father's oldest brother had died about three years before I was born, at the young age of 31 in an accident and with him the sound of Hindustani music, which he loved, in my house. I had heard that my aunt was a pro*, but I never heard the music in this art form for nearly 40 years of my life.

In the 1980s, the ghazal boom took place and I was utterly captivated by some of the ghazals I heard. I picked them up on my own and when I sang them everyone pronounced that aha, this was what I was suited for. So, I went off to a teacher who taught Hindustani classical but agreed to teach me ghazals. I had a lovely time learning from her for just under a year and she would tell me ever so often that I should join her classical training classes. But I did not believe that classical was for me and had no clue about Hindustani music.

Somewhere later, as I started working and earning, I decided that my ghazals needed improvement and so I went back to Carnatic classical. But again, to my misfortune, it was kirtane after kirtane. The music remained structureless and incomprehensible to me and there was just no improvement. So, after two more years of this, I decided that one should realize that some things are not meant to be and leave it. Then came a transfer to Bahrain and seven years of life's big changes. Death of a parent, birth of a second child, growth in career and... no music. I would still go to the odd music or dance program that had somehow made its way from Dubai and remember completely falling in love with T. N. Seshagopalan's rendition of "Sri Krishnam Bhaja Manasa". While listening to it, somewhere in my mind there came a painful thought though, that I had completely left music behind, something which I should not have done.

When I then moved to Singapore, I attended the SIFAS festival performances all alone for the first year and was so utterly happy to have much more classical music and dance to enjoy, that I felt I should try learning music once more.

I pondered how it would be if I started Hindustani music from scratch? May be it would make more sense with my ghazals and I could start on a fresh slate. That was the day that changed everything. I went to SIFAS and met my first teacher. I told him I was 39 but wanted to start from "The very beginning" and he asked me to sing some notes, sing to scale and pronounced that I can learn.

So, I thought okay, let's try again, for the last time! We started with basic swaras and paltaas and I somehow practiced them and before I knew it he was talking to me about "thaats" and "komal" and "shuddh" notes and the structure and nature of raagas and their beauty and I was hooked. I bought a Shruti box, taalmala and a keyboard and put little post-its with notations on it because I do not know how to play it. My

teacher's love for the music was contagious and I decided to start the 8-year Visharad course that would give me a good overview of this art form and make me push myself. Best decision we ever made...for my learning style. The course was like doing a basic SSC curriculum with an overview of

raagas, dhrut and vilambit tempo and development, introduction to thumris, some taals, theory, etc. After initially causing folks at home to go apoplectic, soon everyone became blasé about the "aarrgh"s and "dumbo"s emanating from the room as I did my riyaz. As I set to pass each year's exam I realized that finally I was understanding what I was learning! In this journey, through music I met some wonderful friends and we would organize little sessions to present to each other, critique ourselves, attend performances, discuss them and miss and text each other when we heard something fabulous...Something that continues across years and continents, across the high and low notes of music and life. Music also gave me this joy of sharing and new avenues of friendship.

I became a regular and avid listener although for the first year, I still listened mainly to Carnatic classical. One day as I was listening to a Hindustani performance suddenly the whole bandish began to make sense in terms of its notes even in a raaga that I did not know. I was happy enough to almost jump up and down with excitement. After that it was OCD. If it was a raaga that I was choosing to sing, I had to notate every piece I heard on it. I could not listen without knowing I had to finally notate or there would be no peace! Some treasures in my collection are special though...Ustad Amir Khan's Marwa, Kishor Amonkar's Bhoop and Rashid Khan's Hamsadhvani, for me, are so inspired, they are beyond notation. When I want to escape my OCD, I listen to these or to the raagas that I have put away for my next life... Although I don't believe there is an afterlife, it helps me to not regret missing out on them! For now, the full moon "pa" of a Todi, the wistful "ma" in Bhageshree and all the sheer beauty of my favourite chosen raagas beckon me to do my riyaz. I actually miss them if I don't. In my sad times, sitting and singing "Kareem Naam Tero" has been the best therapy and my tanpura, a source of peace and comfort. I say I have three lives, one as a banker, one as a homemaker and now, maybe one as a counselor and empty-nester, but music... in some form, has been a part of the joys and sorrows in all my lives...only, its role and influence have happily increased with time. As I finish about twelve years of the training that started in Singapore today, all I can say is that if there is anyone out there who loves music of any genre and has some aptitude, don't waste another minute. This is not about any one art form. It is about finding the match between one's learning style and teaching style and the match between the teaching style and learning needs at different stages. Change is the only constant and I am very grateful to all my excellent teachers in this new journey. I believe that if one keeps seeking sincerely, the right teacher will surely come along at the right time to teach why, what and how-to sing. If I understand, improve and enjoy then it is the right track even if there are miles to go before I can "Know the notes to sing" to be able to "Sing 'most anything'!" As one learns more, the listening pleasure also deepens and the landscape and view is so beautiful, it does not matter if one has to keep walking endlessly.

When I think about my age and wonder if my voice will last for me to sing at least my chosen raagas, I can only quote the indomitable Begum Akhtar who is reputed to have said "Gale se thodi na gaaya jaata hai"! That I guess, is the final word...or rather, hits the final note.

*Shruti magazine carried an article in July 2015, about my aunts Sushila Nanjundiah and Vijayalakshmi Krishnaswamy "A landmark recital in the Mysur durbar" by Sakuntala Narasimhan

Personal Finance – Young Adults

✍️ K.Kamala

Savings Vs Investment

Savings is essential part of financial planning. Starting to save early gives head start in life and it also encourages systematic approach to reaching important milestones of our life. Now, having decided to save, next question that arises in our mind is where to keep our savings i.e. the choices that are available to me for keeping my savings.

The various alternatives that are available to us for investing our savings ranges from Bank Deposits, Fixed Deposits, Post Office Deposit, National Pension Scheme, Insurance, Gold, Silver, Mutual Funds, to Bonds and Debentures, Exchange Traded Funds, Equity, Real Estate, Equity Derivatives, Currency Derivatives etc.,

One of the basic thought that may arise is that I save money and keep it with myself so that it is handy and available whenever I want to use it. Is this right? Just think that money that I keep as cash with me is exposed to so many risks like theft, temptation to spend and more importantly the money I saved will remain constant. But will cost of various items remain same? If a Masala Dosa today costs Rs. 50, will it cost the same in future also? So, if my savings remains constant, value of my money comes down. So, it is very important for us to plan our investment in a manner that it protects value of our savings.

The next thought that could arise in our mind is then why don't I simply put all my savings into my bank account? Guess what is the interest that is given by banks on Savings bank account? It is about 4.5% or so. Banks give interest of around 6% to 9% on Fixed Deposits depending on the period for which we are putting our savings into Fixed Deposit. The Bank Deposit as you may notice gives a feeling of safety to all of us. If I put my entire savings into bank deposit don't you think it is the best way to invest? The answer is it is not. The rate at which cost of living is going up is higher than the interest that is being offered by banks. Hence, I will run into deficit or negative return in real sense.

There are many informal chit funds, many private people who mobilize savings of people and offer huge returns. Is it good to go with such opportunities? Answer once again is No. That is because I would be taking too much risk where I have chances of losing my entire savings. Safety of my savings is very important. Imagine if somebody would give me too huge a return, they would be busy making money for themselves and not spend their time on me.

Risk and return are directly related. If I take high risk I may earn higher return and if I don't take risk I may end up getting low return. Therefore, it becomes important to balance between risk and return. I must classify my savings into three categories:

Category I: Money that is required for day to day essentials without which I would not be able to survive. Typically, two months expenditure should be kept as buffer to deal with uncertain situations. This kind of savings need to be invested in low risk investment products like Bank FD, Liquidities of mutual funds, Debt Funds etc., as I would be able to convert these assets into cash in short possible time.

Category II: Savings that I need to accumulate for reaching a milestone like I would like to buy a motorcar, jewellery, holiday etc., which are going to add comfort to me but my living is not impacted if I were not to have them. This kind of savings could be invested in Mutual Funds, Exchange Traded Funds, Equity etc., The choice of investment products for these would essentially be Medium Risk and Medium Return

Category III: The funds here are not available for long time and you are also willing to take higher risk. These savings could be in higher level investment products like Real Estate, Equities, Derivatives etc., Here again the risk that I am willing to take is what will determine the return that I get.

Each one should look at their financial condition and then classify the savings into above three categories and then go ahead with investment plan. All eggs in one basket pose risks and hence, one should spread their risk across different types of investments.

(We can attempt to understand each of the asset categories in detail in forthcoming series of articles.

Note: The opinion expressed here is personal view of the author and does not represent the views of the Employer).

ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತು

ಕೆ. ಕಮಲಾ

ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತು ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಸಾಮ್ಯವಿದೆಯೇ? ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತು ಇವೆರಡೂ ಎಲ್ಲರ ಜೀವನದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗ. ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಆರೋಗ್ಯವೇ ಒಂದು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಸಂಪತ್ತು. ಹಾಗೆಂದು ಆರೋಗ್ಯವಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಣೆಗೆ ಹಣಕಾಸು ಸಂಪತ್ತು ಬೇಡವೇ? ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತಿನ ನಡುವೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಸಾಮ್ಯತೆ ಇದೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉತ್ತಮ ಆರೋಗ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಂಪತ್ತು ಬೇಕು. ಆದರೆ ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದೆ ಫಲವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮರೆತು ಬಿಡುತ್ತೇವೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಆರೋಗ್ಯ ಸ್ಥಿತಿ, ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಜೀವನ ಶೈಲಿ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಾಸಗಳ ಪರಿಣಾಮ. ಇದೇ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಆರ್ಥಿಕ ನಿರ್ಧಾರಗಳ ಪರಿಣಾಮ. ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತಿನ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕ್ರಮಬದ್ಧತೆ, ಶಿಸ್ತು ಎರಡೂ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ದೇಹದ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ದಿನವೂ ವ್ಯಾಯಾಮದ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ನಿಯಮಿತವಾದ, ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾದ ಉಳಿತಾಯದ ಅಗತ್ಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ನಾವು ಸೇವಿಸುವ ಆಹಾರ ನಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಇಷ್ಟ ಎಂದು ಊಟಕ್ಕೆ ತಿಂಡಿಗೆ ಬರೀ ಸಿಹಿಯನ್ನೇ ಸೇವಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಇದೇ ರೀತಿ ನನಗೆ ಇಷ್ಟ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜೂಜಿನಲ್ಲೋ, ಲಾಟರಿಯಲ್ಲೋ ತೊಡಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಸಮತೋಲನದ ಆಹಾರ ನಮ್ಮ ಉತ್ತಮ ಆರೋಗ್ಯದ ತಳಹದಿ. ಸಮತೋಲನದ ಹೂಡಿಕೆ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಆರೋಗ್ಯದ ಬುನಾದಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಗಳಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ನಮ್ಮ ಹಣಕಾಸಿನ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅದರ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಮತೋಲನ ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೆಂದರೇನು? ನನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಹಣವನ್ನೂ ನನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಮೀರಿ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುವುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸಾಲಸೋಲದಿಂದ ಮಗನ ಅಥವಾ ಮಗಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸಿ. ಅದನ್ನು ತೀರಿಸುವುದರಲ್ಲೇ ಜೀವಮಾನ ಕಳೆದು, ವೃದ್ಧಾಪ್ಯವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಭರವಸೆಯ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಹೂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಮತೋಲನವೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ವಿವಿಧ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮೈಲಿಗಲ್ಲನ್ನು ತಲುಪುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವುದು. ಆರ್ಥಿಕ ನಿರ್ಧಾರಗಳು ಏರುಪೇರಾದರೆ ಆರೋಗ್ಯದ ಗತಿಯೂ ಏರುಪೇರು.

ಆಹಾರ ಸೇವನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ ಶಿಸ್ತು ಹಣಕಾಸು ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇರಬೇಕು. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶೇಖರಿಸಿ ಜಿಪುಣತನದ ಜೀವನ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದಲ್ಲ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಂತಸ ಅನುಭವಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮನಃಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗೂ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎರಡನ್ನೂ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಣ ತೊಡಗಿಸುವಾಗ ಅತಿ ಆಸೆಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ಯಾರೋ ಕಂಡು ಕೇಳಿರುವ ಜನರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ಹಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಹಣಕಾಸಿನ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಉತ್ತಮ ಆರೋಗ್ಯ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು, ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಮೀರಿ ಅತಿಯಾದ ವ್ಯಾಯಾಮ ಮಾಡಿದರೆ ಏನು ಪರಿಣಾಮವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಇದೇ ರೀತಿ ಅಲ್ಪ ಶ್ರಮದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ದುಡಿಯಬೇಕೆಂಬ ದುರಾಸೆಯ ಪರಿಣಾಮವೂ ನಕಾರಾತ್ಮಕವೇ. ಹಿತಮಿತವಾದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಹಣ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ದುರಾಸೆಯ ಆಮಿಷವಿಲ್ಲದೆ, ಸೀಮಿತ ಅಪಾಯದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಹಣ ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಮುಂದಿನ ಲೇಖನಗಳ ಸರಣಿಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ.

(ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿರುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದದ್ದು. ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು kamalakantharaj@gmail.com ಅಥವಾ mysoreassociation.mumbai@gmail.com ಕಳುಹಿಸಬಹುದು.)

ಮಾನವೀಯತೆ

✍ ವಿಣಾ ಚೋಶಿ

ನಾನು ನನ್ನ ಯಜಮಾನರ ಸಂಗಡ ಹೋದವರ್ಷ ಮೇ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಿಡನ್ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆ ದೇಶದ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಸ್ವಾಹೋಮ್‌ನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಂಗಿ ಹಾಗೂ ಅವಳ ಯಜಮಾನರು ಖಗೋಳ ಶಾಸ್ತ್ರದ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಅಲ್ಲಿದ್ದು, ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರೇಕ್ಷಣೀಯ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಯುರೋಪಿನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ವಿಚಾರವಿತ್ತು. ನನ್ನ ತಂಗಿ ಹರ್ಷ ಮೊದಲೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಅಂದರೆ ಯಾವ ಯಾವ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು, ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಸ್ಥಳ, ಇರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಪ್ರಯಾಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಕರಾರುವಾಕಾಗಿ ಮೊದಲೆ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ನಾವು ರೋಮ್, ವೆನಿಸ್, ಮಿಲಾನ್, ವೆಸುವಿಯಸ್ ಪಾಂಪೆ, ಸ್ವಿಜರ್‌ಲ್ಯಾಂಡ್‌ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಜ್ಯೂರಿಚ್‌ನಿಂದ ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶದ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಪ್ಯಾರಿಸ್‌ಗೆ ಬಂದಿಳಿದಾಗ ರಾತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು. ನಾವು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಹಾಗೆಯೇ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ 2 BHK. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ನಾವೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ವಾಶಿಂಗ್ ಮೆಶಿನ್ ನಿಂದ ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಅಡಿಗೆ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತಂದು, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಊಟ ಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ತೊಳೆದು ಇಡುವುದು ನಿಯಮ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದಂಡ ಕಡ್ಡಾಯ. ಅದು ಸಹ ಯುರೋ ದುಡ್ಡಿನಲ್ಲಿ. ನಾನು ಹಾಗೂ ಹರ್ಷ ಟೀ, ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ಹಾಗೂ ಊಟ ತಯಾರಿ ಮಾಡಿದರೆ, ತೊಳೆದಿಡುವ ಕೆಲಸ ಗಂಡಸರದ್ದು. ನಮ್ಮನೆಯವರ ಪರದಾಟ ಹೇಳತೀರದು. ಹರ್ಷಾಳ ಗಂಡ ನಿಶಾಂತನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ರೂಢಿ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ನಮ್ಮನೆಯವರಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ವಿದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ ಅಂತ ಕೇಳಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಡಿದ ಟೀ ಕಪ್ ಆಗಲಿ, ಊಟದ ತಟ್ಟೆಯಾಗಲಿ ಎತ್ತಿಟ್ಟವರಲ್ಲ, ತೊಳೆಯುವುದು ಅಂತೂ ದೂರ ಉಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಏನೂ ಅನ್ನಲಾರದೆ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಈ ಒಲ್ಲದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರ ಮಧ್ಯೆ ಹರ್ಷಾ ನನ್ನವರನ್ನು ಭೇಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು, ನೀವು ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮನೆ ಕೆಲಸದವರಿಂದ ಮಾಡಿಸುತ್ತೀರೆಂದು, ಆದರೆ ಆ ಪದ್ಧತಿ ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಇತ್ಯಾದಿ, ಇತ್ಯಾದಿ. ರಾತ್ರಿ ಪ್ಯಾರಿಸ್‌ಗೆ ಬಂದಿಳಿದಾಗ 10 ಗಂಟೆ ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಬೆಳಕಿತ್ತು. 11 ರ ನಂತರ ಇಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲೆ ಆಗುತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ವಾಸಸ್ಥಳ ಅಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಉಪನಗರ Chateu London ಸರಿ ಸುಮಾರು 1 ಗಂಟೆಯ ಪ್ರಯಾಣದ ನಂತರ (ಲೋಕಲ್ ಟೈಮ್) ನಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿಳಿದೆವು. ಸ್ವೇಶನ್ ಅತಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸಸ್ಥಳ ಇದೆ ಎಂದು ವಿಳಾಸದಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಮನೆಯ ಒಡೆಯನಿಗೆ ದೂರವಾಣಿಯ ಮೂಲಕ ಕರೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಸಂಪರ್ಕವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸ್ಟೇಷನ್ ಹೊರಗಡೆ ಬಂದರೆ ಎಲ್ಲ ಅಂಗಡಿಗಳು ಮುಚ್ಚಿದ್ದವು. ಹಾಗೂ ಜನ ವಿರಳವಾಗಿ ಒಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಳಾಸವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಾಗ ಆ ನಂಬರಿನ ಕಟ್ಟಡವೇ ಸಿಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕೇಳೋಣವೆಂದರೆ ಯಾರೂ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ವಿಳಾಸ ತೋರಿಸಿ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಒಂದಿಬ್ಬರನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು ಫ್ರೆಂಚ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು. ಅದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಂದರು. ಮತ್ತೆ ಫೋನ್ ಗೆ ಮೊರೆ ಹೋದರೆ ಅದು ಕನೆಕ್ಟ್ ಆಗುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಆತಂಕ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ನಾವಿರುವುದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಊರಾದ ಪ್ಯಾರಿಸ್‌ನಲ್ಲಿ. ರಾತ್ರಿ ಪ್ಯಾರಿಸ್ ಹೇಗಿದೆ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದೆವು. ದರೋಡೆ ಕೊಲೆ ಸುಲಿಗೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಈಗ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತೇನೋ ಅಂತ ಭಯ ಹೆದರಿಕೆ ಆಗತೊಡಗಿತು.

ಹೀಗೆಯೇ ನಾವು ಪರದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬ ನಿಗ್ರೋ ಮಹಿಳೆ ಹಾದು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಳು. ನಮ್ಮ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳಾಗಿಯೇ ಏನು ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ ಅಂತ ಕೇಳಿದಾಗ, ನಾವು ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಳಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಹಾಗೂ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದರೂ ಕನೆಕ್ಟ್ ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ತೋಡಿಕೊಂಡೆವು. ಅವಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಬರುತ್ತಿತ್ತು ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ ನಮಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳಿ, ಆ ವಿಳಾಸವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿನ ಜನರಿಗೆ ಫ್ರೆಂಚ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಳು. ಎಲ್ಲರು ಅದೇ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಇದೇ ಅಂತ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಕಟ್ಟಡ ಮಾತ್ರ ಗುರುತಿಸಲಿಕ್ಕೆ ವಿಫಲರಾದರು. ಅವಳು ಆ ರಸ್ತೆಯ ಉದ್ದ ಅಗಲಕ್ಕೂ ಅಡ್ಡಾಡಿ ಅಲ್ಲಿನ ಜನರಿಗೆ ಕೇಳಿದಳು. ಆದರೆ ಅದು ಫಲಕಾರಿ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಫೋನ್ ಬಂತು, ಯಾರದ್ದು ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವಳು ಮಾತನಾಡಿದ್ದು ಫ್ರೆಂಚ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ. ನಂತರ ಅವಳು ನಮ್ಮ ಒಡೆಯನ ಫೋನ್ ನಂಬರ್ ಕೊಡು ಅಂತ ಹೇಳಿದಳು. ನಂತರ ಮೊಬೈಲಿನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಕರೆ ಮಾಡಿದಳು. ನಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ owner ಸ್ಪಂದಿಸಿದಾಗ, ಇವಳು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು owner ನೀವು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿ, ನಾನು ಬಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದು ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತೆರಡು ಕರೆಗಳು ಬಂದಾಗ owner ಬೇಗಬರಬಾರದೇ ಅಂತ ಚಡಪಡಿಸಿದಳು. ಏನು ಅಂತ ನಾವು ಕೇಳಿದಾಗ, ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಹಾರಿಕೆಯ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟಳು. ಮುಂದಿನ ಕೆಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ owner ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿ ತನ್ನ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಾಗ ನಮಗೆಲ್ಲ ನಿರಾಳವಾಯಿತು. ನಂತರ ಅವರಿಬ್ಬರು ಫ್ರೆಂಚ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದಾಗ, ಆಗಿದ್ದ ಪ್ರಮಾದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ವಿಳಾಸ ಸರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಜಾಹೀರಾತುಗಳ ಫಲಕಗಳ ಮುಂದೆ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿತ್ತು. ನಾವು ಆ ಕಟ್ಟಡದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದೆವು. ಹೀಗಾಗಿ ಅದು ಯಾರಿಗೂ ಅದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಹೊರಡುವ ಆತುರ ತೋರಿದಳು. ನಾವೆಲ್ಲರು ಅವಳಿಗೆ ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆವು. ಅವಳು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಬೇಗನೇ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಯಾಕೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ: ಅವತ್ತು ದಿನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅವಳು ತಡವಾಗಿಯೇ ಆಫೀಸ್ ನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಹೊರಟಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದುವರೆ ವರ್ಷದ ಮಗು ಹಾಗೂ ಗಂಡ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಯ್ದು ಇದ್ದರು. ಮಗು ಬೇರೆ ಹಸಿರುತ್ತಂತೆ ಅಂತಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಫೋನ್ ಕರೆಗಳು ಬರ್ತಾ ಇದ್ದವು. ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾದಳು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಅದರೂ ಅವಳಿಗೆ ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ಮನಸ್ಸಿತ್ತು.

ನಂತರ ನಾವು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದಾಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ದೇಶದಲ್ಲಿ, ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಊರಿನಲ್ಲಿ, ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅದೂ ಅಪರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂಟಿ ಮಹಿಳೆ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಕರೆಯನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತಿ, ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು ಅಂದರೆ, ಇನ್ನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯತೆ ಉಳಿದಿದೆ ಅಂತೆ.

ಪೋಲಿಸ್: ಏನೀ, ನನ್ನಿಂದೇನಾಗ್ತೆಕು?

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನನಗೆ ಭಾಗ್ಯ ಬೇಕು

ಪೋಲಿಸ್: ಇದು ಸ್ಟೇಷನ್. ಭಾಗ್ಯ ಯೋಜನೆಗಳೂ ಇಲ್ಲಿ ಸಿಗಲ್ಲ

ವ್ಯಕ್ತಿ: ನನ್ ಹೆಂಡ್ತಿ ಭಾಗ್ಯ ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಸಾರ್ !

ಡಾಕ್ಟರ್: ನಿನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿದೆ.

ರೋಗಿ: ಯಾಕೆ ಸಾರ್, ಏನಾಗಿದೆ ನನಗೆ?

ಕಾಕ್ಟರ್: ನಿನಗೆ ಬಂದಿರೋ ರೋಗ ನಾನು ಎಂ.ಬಿ.ಬಿ.ಎಸ್. ಮಾಡುವಾಗ ಪಠ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ತಿರುಗಿ ಓದೋವರೆಗೂ, ದೇವೆ ನಿನ್ನ ಕಾಪಾಡ್ಬೇಕು

ಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಜಡ್ಜ್, ಗುಂಡನಿಗೆ, ನಿನಗೆ ವಯಸ್ಸೆಷ್ಟು ಎಂದಾಗ ಗುಂಡ, 38 ವರ್ಷ ಅಂದ. ಜಡ್ಜ್ ಅಲ್ಲಯ್ಯಾ ಎರಡು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಬಂದಾಗ ಕೂಡ ಇದೇ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ? ಅಂದದಕ್ಕೆ, ಅವನು ಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದ ಲಾಯರ್‌ಗಳನ್ನ ತೋರಿ, ಇವರುಗಳ ತರಾ ಇವತ್ತೊಂದು ನಾಳೆಯೊಂದು ಹೇಳೋ ಮನುಷ್ಯ ನಾನಲ್ಲ ಸಾರ್, ಎಂದಾಗ ಜಡ್ಜ್, ಎರಡು ಲೋಟ ನೀರು ಗಟಗಟಾ ಅಂತ ಕುಡಿದ್ದಂತೆ.

ಗೀತಾ: ಏನೀ, ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಪಾತ್ರಗಳೆಲ್ಲಾ ಥಳ ಥಳಾಂತ ಹೋಳಿತಿವೆಯಲ್ಲಾ. ಏನು ಉಪಯೋಗಿಸ್ತೀರಿ?

ಸೀತಾ: ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನೇ. . . . ಇನ್ಯಾರನ್ನ.

ಎರವಲು : ನಗೆಮುಗುಳು

ನಗೆ ಮಿಗಿಲು

೧. ಸರ್ಕಾರ : ನಾಡ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೂ ಹಕ್ಕಿದೆ. ಜನತೆ: ಎಲ್ಲ ನೀವೇ ನುಂಗಿದ್ದೇಲೆ ಅಲ್ಲೇನು ಮಿಕ್ಕಿದೆ?
೨. ಗಂಡ : ನನ್ನಾಕೆ ಮಾಡಿದಾಳೆ, ಏನೇನೋ ಹಾಕಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಹಲ್ಲು ಮಿತ್ರ: ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದ್ರೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ತಿನ್ನದೆ ವಿಧಿಯಲ್ಲ ಅಲ್ಲ!
೩. ಕೊನೆಗೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಅವಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೊಂದು ಸೀಟು. ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ಅವಳಾದಳು ಹಳೆಯ ಐನೂರು ನೋಟು
೪. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ೫ರೂ ಗೆ ತಿಂಡಿ
 - ಇದು ಸಿದ್ಧರಾಮಯ್ಯನ ಭಾಗ್ಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ೧೦ರೂ ಗೆ ಮುದ್ದೆ ಊಟ
 - ಇದು ದೇವೇಗೌಡ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್ ಭಾಗ್ಯ ಇನ್ನು ಉಳಿದಿರೋದು ಯೆಡ್ಡಿ ಮಾತ್ರ ಇವರೇನಾದ್ರೂ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿ ರಾತ್ರಿ ಎಣ್ಣೆಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟೆ - ನಮ್ಮದು ಸುಖೀ ಕರ್ನಾಟಕ - ಹಾ||
೫. ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಊಟ ಮಾಡಿದ್ದು, ಊಟ ಆದ ಕೂಡೆ, ಗಂಡ ಎರಡೂ ತಟ್ಟೆ ತೊಳೆದು ತಂದಿಟ್ಟ. ಆಗ ಹೆಂಡತಿ, ಗಂಡನನ್ನೇ ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡಿ, "ನನ್ನ ಮರ್ಯಾದೀನೇ ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲೇ... ನಾವೀಗ ಊಟ ಮಾಡಿದ್ದು ಹೋಟ್ಟಿಲ್ಲ ಅಂತಾ ಸ್ವಲ್ಪಾನೂ ಜ್ಞಾನ ಇಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮೆ..?"

ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ಸುಡುಕು

		7				6
	4					2 1
	2		7 8			
9	3		5 4 2			
7	1		8		3	
		6				
			6		1 9	
1				5 4		
		9				5 7

Matrimonial

Working as a Dance Teacher (Classical Bharatnatyam) in KNA Foundation – B.Com / MBA, Diploma in Bharatnatyam, Learning Kathak. DOB-12.08.1986, Email: meenaacharya35@gmail.com

Requirement: Kannada Speaking Mumbai well educated boy with good family background.

WILL

✍️ Ashwin Shridhar

A will is a testament in which a person declares the method in which his estate is to be managed or distribution of his wealth and estate amongst his legal heirs after his death.

In other words, A Will is a solemn document by which a Person entrusts to the living to administer his estate and to carry out of his wishes. In other words, will is a legal document in which the person who writes it expresses his wish as to distribution of his/her wealth and estate and the proportionate in which the same is to be divided. The person who writes the will is known as a testator (or testatrix if female).

If a person does not leave a will, or the will is declared to be invalid, the person who has made the Will, will be deemed to have died Intestate i.e. the estate of the person will be distributed among the legal heirs according to the inheritance laws in force at the time. In such an event the court will appoint an administrator. The administrator will act as an executor. The real estate property will be fairly distributed amongst the legal heirs according to the succession laws in force at the time. In case the person has died Intestate then the legal heirs can draw a Deed of Family Settlement wherein the estate and wealth of the person is divided amongst the heirs as may be agreed in the settlement. It is important to note the Family settlement deed has been recognized by the courts and the heirs need not go before the courts for appointment of an executor.

An administrator will also be appointed by the court in case the executor of will does not act or the will does not specify anyone to act as an executor.

A person can anytime within his lifetime write a will, revoke a former will and make a completely new will. The testator or testatrix should be aware of some important things and should be aware of important terms before he or she writes a will. A will written by the testator can be in any language, must contain the date when the will is written and signed. It is Mandatory that the will contains signatures of two witnesses. Below are three most important things to be considered before writing a will:

1. **Assets -** Now, a person who writes and execute a will can do it only to the extent of his estate, personal property and self accumulated wealth. So listing down the assets and calculating its current market value is No.1 priority for any person who considers writing a will. A person can only transfer or dispose his self acquired real estate property to the beneficiaries in his will and he or she transfer or dispose his ancestral property by a will to the share of the person. So, the testator has to exclude his ancestral properties and consider only self-acquired properties and have the absolute powers of disposal over the same. The Assets can also include jewelry and ornaments, gold and silver, precious stones and gems. Savings, Current, Investment bank accounts, lockers, shares in company/ies, Mutual Funds, Insurance, Moveable properties like car, motorcycle and any other kind of vehicle are some other assets which are self acquired property can be part of the will and dispose off the same in favor of anyone.
2. **Beneficiaries or Legatees -** Beneficiaries or legatees are those people on whom the testator bequests his wealth or estate. In simple language beneficiaries are the people whom the testator wants to benefit from his will. It can be his own legal heirs, any third party in whose wishes to be the administer his/her estate, a charitable trust or an organization which the testator wants to gain benefits from his will. A person of any age including a minor can be an entitled beneficiary. However, if a minor is listed in the will as a beneficiary then the executor will be liable for managing the assets of the minor according to the terms of the will until the minor attains the age of majority.
3. **Executors & Witnesses -** i) Executors (or executrix if female) - There can be one or multiple executors of a will and in some cases the testator may nominate the executors as beneficiaries. The Executor cannot do anything of their own except to carry out the last wish of the Testator under the supervision of the Probate Court in case of Mumbai the probate Court is High court
4. and in other parts of Maharashtra Probate is not mandatory. ii) Witnesses - The role of the witnesses is to witness the testator executing the will. There has to be at least two witnesses.

It is important to note that a will does not have any stipulated format but one must note that when a will is drawn all the movable and immovable assets are listed properly and it also describes who the beneficiary of the assets would be.

WILL-DEED

I Sri. _____ S/o. _____ residing at _____ aged about _____ years _____ by religion, occupation _____ do make this my last will and testament.

1. I have not made any will or other testamentary document, but if any made, I hereby revoke all previous wills and codicils, if any and declare this to be my last will and testament.
2. I appoint (1) Sri. _____ S/o. _____ residing at _____ aged about _____ years _____ by religion, occupation _____ (2) Sri. _____ S/o. _____ residing at _____ aged about _____ years _____ by religion, occupation _____ (3) Sri. _____ S/o. _____ residing at _____ aged about _____ years _____ by religion, occupation _____ as the executor of this will and trustees of my estate.
3. My family consists of _____ (Mention the name of the person and relation)
4. My property consists of (Describe all your movable and immovable properties)
 - (a)
 - (b)
 - (c) etc.
5. I bequeath all my property in whatever form existing at the time of my death to the said executor and trustees to hold the same on trust for the benefit of my wife/husband Shri/Smt. _____ for her life time and till her death as herein after provided.

ಮುಂಬಯಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಶಾರದಾ ಪೂಜೆ

ಮುಂಬಯಿ ಮಾಟುಂಗ ಪೂರ್ವದ ಮುಂಬಯಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಸಂಘದ ಮಹಿಳಾ ವಿಭಾಗದ ವತಿಯಿಂದ ಶ್ರೀ ಶಾರದಾಪೂಜೆ ತಾ. 27-09-2017 ರಂದು ಸಂಜೆ ಗಂಟೆ 5.00 ಕ್ಕೆ ಸಂಘದ ವಾಚನಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು.

ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಮುಂಬಯಿಯ ಕವಿ, ಸಮಾಜ ಸೇವಕಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಪ್ರಭಾ ಎನ್. ಸುರ್ವಣ್ಣ ಆಗಮಿಸಿದ್ದರು. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಶಾಲಿನಿ ಪೈಯವರಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ನಡೆಯಿತು. ಪ್ರಭಾ ಎನ್. ಸುರ್ವಣ್ಣ ದೀಪ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಚಾಲನೆ ನೀಡಿದರು. ಮಹಿಳಾ ವಿಭಾಗದ ಕಾರ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷೆ ಶ್ರೀಮತಿ ರಜನಿ ವಿ. ಪೈಯವರು ಮಹಿಳಾ ವಿಭಾಗದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಾಸ್ತಾವಿಕವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಅವರು ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಯವರನ್ನು ಶಾಲು, ಸ್ಮರಣೆ ನೀಡಿ ಗೌರವಿಸಿದರು.

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಅಂಗವಾಗಿ ಧಾಣೆಯ ಶಾಲಿನಿ ಪೈ ಮತ್ತು ಬಳಗದವರಿಂದ ಭಕ್ತಿಗೀತೆ, ಭಜನೆ ನಡೆಯಿತು. ಪಕ್ಕವಾದ್ಯದಲ್ಲಿ ತಬಲಾ ವಾದಕರಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶ್ ನಾಯಕ್, ಹಾರ್ಮೋನಿ ವಾದಕರಾಗಿ ಬಾಜಿರಾವ್ ಸಹಕರಿಸಿದರು. ವಿದ್ವಾನ್ ಟಿ.ಎನ್. ಅಶೋಕ ಮತ್ತು ಎಸ್.ಕೆ. ಪದ್ಮನಾಭರಿಂದ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಗೀತ ನಡೆಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಪುಷ್ಪಗುಚ್ಚ ನೀಡಿ ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಯವರು ಗೌರವಿಸಿದರು.

ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿ ಪ್ರಭಾ ಎನ್. ಸುರ್ವಣ್ಣರು ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಅರಸಿನ ಕುಂಕುಮದ ಮಹತ್ವ, ನವರಾತ್ರಿ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವಿಯ ವಿವಿಧ ರೂಪಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡಿದರು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ಮಹಿಳಾ ವಿಭಾಗದ ಉಪ ಕಾರ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷೆ ನರ್ಮದಾ ಎಸ್. ಕಿಣಿ ಮಾಡಿದರು. ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಯವರ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಶಾರದಾ ಯು. ಅಂಬೆಸಂಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಂಘದ ಪದಾಧಿಕಾರಿಗಳಾದ ಜಿ.ಎಸ್. ನಾಯಕ್, ಡಾ. ಎಸ್. ಕೆ. ಭವಾನಿ, ಸುಧಾಕರ ಸಿ. ಪೂಜಾರಿ, ಸಂಧ್ಯಾ ಪ್ರಭು, ನಾರಾಯಣ ರಾವ್ ಉಪಸ್ಥಿತರಿದ್ದರು. ಶಾರದಾ ಅಂಬೆಸಂಗಿಯವರು ಧನ್ಯವಾದ ಸಮರ್ಪಿಸಿದರು. ಮಂಗಳಾರತಿ ಬಳಿಕ ಪ್ರಸಾದ ವಿತರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು.

ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬರ ಜೀವನೋತ್ಸಾಹ

✍️ ಹಂಪು ಮಲಾರ್

ಕಳೆದ ಮೂರು ದಿನದಿಂದ ಬರೆಯಲು ಆರಂಭಿಸಿದ ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನ ಮುಗಿಸಲಾಗದ ಒದ್ದಾಟದಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬರಿಗೆ ಆ ದಿನದ ಸಂಜೆಯ ವಾತಾವರಣ ಒಮ್ಮೆ ಮೋಡ ಕವಿದಂತೆ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬೆಳಕು ಹರಿದಂತೆ ಕಂಡು ಬಂತು. ಒಮ್ಮೆ ಬರೆಯಲು ಕೂರುವುದು, ಮನಸ್ಸು ಅದ್ಯಾವುದೋ ವ್ಯಾಕುಲತೆಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗುವುದು, ಮಲಗಲೂ ಆಗದೆ ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯಲು ತವಕಿಸುವುದು, ಅಡುಗೆ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಕಾಫಿ-ಹಾಲು-ಸಕ್ಕರೆ ಬೆರೆಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಯೂ ರುಚಿಯಾದ ಕಾಫಿ ತಯಾರಿಸಲು ಉತ್ಸಾಹ ತೋರದೆ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಬರೆಯುವ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕುವುದು... ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಂಗ್ ಬೆಲ್ ಬಾರಿಸತೊಡಗಿತು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಬೆವತ್ತು ಹೋದ ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬ ಉಸಿರು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಹೋಗಲಾ... ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯಲಾ... ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ಕೇಳತೊಡಗಿದರೂ ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿಟ್ಟಾಗ "ಅಪ್ಪಾ ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ನೀವು ಒಬ್ಬನೇ ಆಚೀಚೆ ಹೋಗಬೇಡಿ. ವಾಕಿಂಗ್ ಕೂಡ ಹೋಗುವುದು ಬೇಡ. ನೀವು ನಿಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನಿರಿ. ಊರಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿನ ಜನರನ್ನು ಎದುರು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡ. ಕಾಲಿಂಗ್ ಬೆಲ್ ಆದಾಗ ಗುರುತು ಪರಿಚಯ ಇದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿರಿ. ತಿಂಗಳ ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನ ಮಗ ಮುಕ್ತಾರ್ ತಂದು ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಹಾಲು, ತರಕಾರಿಯನ್ನು ನೀವು ಮನೆ ಕೆಲಸದ ಹೆಂಗಸಲ್ಲೇ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ" ಎಂದು ಮಗ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ನೆನಪಾಯಿತು.

ಪ್ರತೀ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅಥವಾ ಸಂಜೆ ದುಬೈಯಲ್ಲಿರುವ ಏಕೈಕ ಮಗ ಫೋನ್ ಕರೆ ಮಾಡಿ ಆರೋಗ್ಯ-ಕ್ಷೇಮ ಸಮಾಚಾರ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, "ನೀವು ಊರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಯಾಕೆ ಇರಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬನ್ನಿ. ನಾವೆಲ್ಲ ಜತೆಯಾಗೋಣ" ಎಂದು ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗ ಗಫೂರ್ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದ.

"ಊರಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಶೋಧನೆ, ಕಾರ್ಯಾಗಾರ, ಶಿಬಿರ ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಓಡಾಡಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲಿ?" ಎಂದು ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕಾಲಿಂಗ್ ಬೆಲ್ ಬಡಿಯತೊಡಗಿತು. ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬ ಉಸಿರು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು ನಿಂತರು. ಆವಾಗ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೆಂಡತಿ ನಫೀಸಮ್ಮರ ನೆನಪು ಬಲವಾಗಿ ಕಾಡತೊಡಗಿತು. ಮೂರು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಡೆಂಗ್ ಜ್ವರಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗದೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಇಂತಹ ದುಗುಡದ ಸಮಯ ಆಕೆ ನನಗೆ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಧೈರ್ಯ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ನನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾಧನೆ-ಕೆಲಸ-ಕಾರ್ಯದ ಹಿಂದೆ ಆಕೆಯ ಸಹಕಾರ ಮರೆಯಲು ಅಸಾಧ್ಯ. ನನ್ನ ಉಸಿರಾಗಿದ್ದ ಆಕೆಯನ್ನು ಯಾಕಾಗಿ ಆ ಅಲ್ಲಾಹು ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ತನ್ನತ್ತ ಕರೆದುಕೊಂಡ? ಎಂದು ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬ ಪ್ರಶ್ನಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಕಾಲೇಜಿನ ನಿವೃತ್ತ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರಾಗಿದ್ದ ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬ ನಾಡಿನ ಹಿರಿಯ ಸಂಶೋಧಕರಲ್ಲೊಬ್ಬರು. ಈಗಾಗಲೆ ಅವರ ಹಲವು ಕೃತಿಗಳು ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿದೆ. ದೇಶ-ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಹಲವಾರು ಪ್ರಬಂಧ ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಾಡಿನ ಹಲವುಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಅರಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಹಲವು ಕಡೆ ಸನ್ಮಾನಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನೇರ ನಡೆ-ನುಡಿಗೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಬಹುಪಾಲು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬ, ಪತ್ನಿಯ ಅಗಲಿಕೆಯ ಬಳಿಕ ಕುಟುಂಬಸ್ಥರ ಒತ್ತಾಸೆಯ ಮೇರೆಗೆ ತವರೂರಿಗೆ ಬಂದು ಕುಟುಂಬದ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ವಾಸಿಸತೊಡಗಿದರು. ಆ ಬಳಿಕವಂತೂ ಅವರ ಊರಿನ ವರ್ಗಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು. ದಿನಕ್ಕೊಬ್ಬರಾದರೂ ಅವರ ಬಳಿ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಚೀಚೆ ಹೋಗುವಾಗ ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಹಿರಿಯರು ಕೂಡಾ ಅವರಿಗೆ ಗೌರವ ನೀಡಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಊರವರ ಜತೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆರೆಯದಿದ್ದರೂ ಅರ್ಹ ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವರು ಯಾವ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷ-ಸಂಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳದ ಕಾರಣ ನಾಡಿನ ಬಹುತೇಕ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ಭಾರೀ ಗೌರವ ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ತವರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಶಾಸಕರು, ಸಚಿವರುಗಳು ಕೂಡ ಆಗಾಗ ಮನೆಗೆ ಆಗಮಿಸಿ ಒಂದರ್ಥ ಕಾಲ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಿ ಆರೋಗ್ಯ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದುಂಟು.

ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬರ ತವರೂರಿನಲ್ಲೊಂದು ದರ್ಗಾವಿತ್ತು. ಎರಡು ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಅಲ್ಲಿ ಉರೂಸ್ ಆಚರಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಇಂದು ನಿನ್ನೆಯದಲ್ಲ. ನೂರಾರು ವರ್ಷದ ಆಚರಣೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಸ್ವತಃ ಇದಿನಬ್ಬರ ತಂದೆ, ಅಜ್ಜ, ಮುತ್ತಜ್ಜ ಕೂಡ ದರ್ಗಾ ಸಮಿತಿಯ ಪದಾಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದರಂತೆ. ಆ ಸಂಗತಿ ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದೇನಲ್ಲ.

"ಆ ದರ್ಗಾದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಅಲ್ಲ. ಮಹಾತ್ಮರು ಅಲ್ಲಿ ಅಂತ್ಯ ವಿಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಕುರುಹೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯ ನಿವೃತ್ತ ಉದ್ಯೋಗಿ, ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯದ ಗೆಳೆಯ ಪೊಡಿಯಬ್ಬ ಹೀಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ಅದನ್ನೊಂದು ಸವಾಲಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದ ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬ ಆ ದರ್ಗಾದ ಇತಿಹಾಸದ ಕುರಿತು ಸಂಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದರು. ಎರಡುವರೆ ವರ್ಷದ ಸತತ ಪ್ರಯತ್ನದ ಬಳಿಕ "ಅದು ದರ್ಗಾ ಅಲ್ಲ" ಎಂದು ಪತ್ರಿಕಾ ಹೇಳಿಕೆ ನೀಡಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರು. ಅದು ಆ ಊರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಆ ದರ್ಗಾಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹರಕೆ ಹೊತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವರ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗಿಸಿತ್ತು. ಊರಿನ ಹಿರಿಯರು, ವಿದ್ವಾಂಸರು, ಸಂಶೋಧಕರು ಅಂತ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಆದರದಿಂದ, ಗೌರವದಿಂದ ಕಂಡರೆ ಈಗ ಇವರು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಾ? ಅಂಥದೊಂದು ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಇವರಿಗೆ ನೇರ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಾರದಿತ್ತಾ? ಏಕಾಏಕಿ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು ನಮ್ಮೂರಿನ ಮರ್ಯಾದಿ ಕಳೆಯುವುದು ಸರಿಯಾ? ಎಂದು ದರ್ಗಾದ ಪದಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಕಿಡಿಕಾರತೊಡಗಿದರು. ಆದರೆ ನೇರವಾಗಿ ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬರನ್ನು ಎದುರು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕೇಳಿ ಬಿಡುವ ಎಂದರೆ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಪೊಲೀಸರಿಗೆ ದೂರು ಕೊಡುವ ಎಂದು ಸಲಹೆ ನೀಡಿದರು. ಇತ್ತ ಊರಿನ ಕೆಲವು ಪುಂಡರು ಪ್ರೊ. ಇದಿನಬ್ಬರ ವಿದ್ವತ್ತನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಮೊಬೈಲ್ ಗೆ ಕರೆ ಮಾಡಿ ಅವಾಚ್ಯ ಶಬ್ದದಿಂದ ಬೈದು ನಿಂದಿಸಿದರು, ಕೈ-ಕಾಲು ಮುರಿಯುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಪ್ರಾಣ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿದರು. ಇದು ಸುಮಾರು ಮೂರು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಮುಂದುವರಿಯಿತು.

(ಮುಂದುವರೆಯುವುದು)

EXPLORE KARNATAKA....

✍️ PRAGNYA KASHYAP

KEMMANNU BENGRE

KEMMANNU - BENGRE IS SMALL VILLAGE IN UDUPI DISTRICT WHICH LIES ON THE WEST COAST OF KARNATAKA ALONG THE RIVER SUVARNA. THIS PLACE IS COMBINATION OF SEVERAL SMALL ISLANDS (LOCALLY KNOWN AS "Kudru"). Bengre is a beach, has a mini port for fisheries. Here the river "Suvarna" merges with

Arabian Sea, so this is a sangama (confluence) place. Beauty of this place is to be seen to believe.

Kemmannu is situated around 9 kms from district centre Udupi.

* City buses from Udupi make frequent trips to Kemmannu, Hoode and Kodi Bengre (dead end point). From Bengre one can reach Hungarkatte (other side of the river) by boat. From there NH 66 is very near by.

* Some of the islands are: Padukudru, Timmannakudru, Honnappakudru, Baligarakudru etc. Each island has few houses and coconut plantation. Only Padukudru is connected with main land through proper bridge on which bike, car, mini vehicles can ply. Other islands inter connected via mini pedestrian bridges, one even has a hanging bridge (built by military).

Due to salt water other than coconut nothing else can be cultivated here. There were days when localites used to cultivate paddy, sugar cane, green chilli etc here.

* During heavy rainy days these islands become flooded and one has to depend on boats to reach main land.

* Very few wells (source of water) contain sweet water. Remaining all are salt water ponds. If you dig 5 - 6 ft pit anywhere water starts seeping in. Local panchayat supplies drinking water to localities here. Another major hurdle is frequent cut in power supply, many of the time low voltage supply.

* Kemmannu, also known as Thonse is the birth place of famous Manipal Group founders.

* Even a housing boat service started here recently. Other than this there is no other accommodation or proper food facility available, Udupi being the nearest city for stay and food.

* Beauty wise Kemmannu - Bengre is almost similar to back waters of Kerala, But totally unknown to tourists. That is why it is clean, serene and pristine.

Near by places:

* Udupi /* Malpe beach *Kaup beach * Saint Mary's island (Visible clearly from Hoode beach) * Kundapur

ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಕ್ಷ-ಕಿರಣ ಬೀರುವ ಮಹತ್ವದ ಕೃತಿ

ಡಾ. ಮಮತಾ ರಾವ್

ವಿಚಾರ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಾಗಿಯೇ ಮನುಷ್ಯನು ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನನಾಗಿರುವುದು. ಭಾಷೆ ಕಲಿತು, ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಮನುಷ್ಯ ನಾನಾಕಲೆಗಳ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವನು. ಮನುಷ್ಯನ ಅಂತರಂಗದ ಭಾವಗಳನ್ನು ರಂಜಿಸುವ ಕಲಾಪ್ರಕಾರಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹರಿತಗೊಳಿಸುವ, ಅವನನ್ನು ವಿಚಾರಶೀಲನನ್ನಾಗಿಸುವ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯವು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ವಿಚಾರಶೀಲನನ್ನಾಗಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅವನ ಬದುಕಿಗೊಂದು ಸಮರ್ಪಕವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಕರಿಸುತ್ತದೆ; ಅವನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪರಿಸರವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ವಿಶಾಲವಾದ ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿ ಅವನ ಬದುಕನ್ನು ಸಹ್ಯವಾಗಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಬೀಸುತ್ತಿರುವ ಅಸಹಿಷ್ಣುತೆಯ ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ತನ್ನತನವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮನುಷ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಬೇಕಾದ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಅತಿ ಅಗತ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಮನಗಂಡು ಡಾ. ಜಿ.ಎನ್.ಉಪಾಧ್ಯ ಅವರು 'ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಗತ್ಯ; ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯ' ಎಂಬ ಕೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದು ಸಮಂಜಸವಾಗಿದೆ; ಹಾಗೂ ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಿಂದಲೂ ಜಗತ್ತಿನ ಬೇರೆಬೇರೆ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿದ ವಿಚಾರವಂತರನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಾ, ಅವರ ವೈಚಾರಿಕ ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಾ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಗೌತಮ ಬುದ್ಧನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ ವೈಚಾರಿಕತೆಯತ್ತ ಗಮನಸೆಳೆಯಲಾಗಿದೆ. ಆದಿಯಿಂದಲೂ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿದ್ದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಬುದ್ಧಿಮತ್ತೆಯಂತೆಯೇ ತತ್ವಜ್ಞತನೆಯ ವಿವಿಧ ಮಾರ್ಗಗಳೂ ಗಮನಾರ್ಹವಾದುವು. ಋಗ್ವೇದದ ಕಾಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಆದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಾರ್ವಾಕರ ವೈಚಾರಿಕತೆ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿರುವ ವಿಚಾರವಾದದ ಸುಳಿವು ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಿಂದಲೂ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದ ಸತ್ಯಾಸತ್ಯತೆಯನ್ನು ಪರಾಮರ್ಶಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಮನೋಭಾವವಿರುವುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಿಸುತ್ತದೆ.

ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಗಮನದಿಂದಾಗಿ ಲಭ್ಯವಾದ ಆಧುನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮವು ಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿತು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ರೂಢಿಮೂಲವಾದ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು, ಅರ್ಥಹೀನ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಆಧುನಿಕ ಭಾರತದ ವಿಚಾರವಂತರನ್ನೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ದಾಖಲಿಸುತ್ತಾ ನೇರವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ವೈಚಾರಿಕ ನೆಲೆಯತ್ತ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗ, ಪಂಪ, ರಾಘವಾಂಕ, ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ, ಮುಂತಾದ ಕವಿಗಳ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸರ್ವಜ್ಞ ವಚನಕಾರರು, ಹರಿದಾಸರು ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದುದ್ದಕ್ಕೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದ ವೈಚಾರಿಕತೆಯ ಸುದೀರ್ಘವಾದ ಹಾದಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 60-70ರ ದಶಕದಿಂದ 'ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರವೇ ಮೂಡಿಬಂದ ಬಗೆಯನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕುವೆಂಪು, ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ, ಗೌರೀಶ ಕಾಯ್ಕಿಣಿ, ಡಿ.ವಿ.ಜಿ., ಶಂಬಾ ಜೋಶಿ, ಅನಕೃ, ಪಿ.ಲಂಕೇಶ, ದೇವನೂರು ಮಹಾದೇವ, ಪ್ರೊ.ಜವರೇ ಗೌಡ, ಕೆ.ವಿ.ಸುಬ್ಬಣ್ಣ, ಹಾಮಾನಾ, ಪ್ರೊ.ಕೆ. ರಾಮದಾಸ್, ಪಾಟೀಲ ಪುಟ್ಟಪ್ಪ, ಡಾ. ಜಿ.ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡದ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ ವಿಚಾರವಾದಿಗಳ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಸರಳವಾಗಿ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮ, ವಿಚಾರದ ಉಗಮ-ವಿಚಾರವಾದ, ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯ -ವ್ಯಾಖ್ಯೆ/ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ, ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾದಿ, ಕನ್ನಡ ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಾಪಕರು, ಸಮಾರೋಪ, ಹೀಗೆ ಏಳು ಅಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಚೊಕ್ಕವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಓದುಗನಿಗೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವಂತೆ ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿವರಿಸುವ ಈ ಕೃತಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಓದುಗನಿಗೂ ಸಂಗ್ರಹಯೋಗ್ಯ ಕೃತಿಯಾಗಿದೆ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅನುಬಂಧದಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗಿರುವ ಮೂವತ್ತಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕನ್ನಡ-ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ಕೃತಿಗಳ ಸೂಚಿಯು ಆಸಕ್ತ ಓದುಗನ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯ ಸಸಿಗೆ ನೀರುಣಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.

ಮುಂಬಯಿ ವಿ.ವಿ.ದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿರುವ ಡಾ.ಜಿ.ಎನ್. ಉಪಾಧ್ಯ ಅವರ 58ನೆಯ ಕೃತಿ ಇದು. ಸಂಶೋಧನಾ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಹಲವಾರು ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಕೃತಿಗಳನ್ನು, ವ್ಯಕ್ತಿಚಿತ್ರಣ, ಸಂಪಾದಕೀಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ಇವರ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕೃತಿಯು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಕೊಡುಗೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವ ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಮಗ್ರ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಓದುಗರಲ್ಲಿ ವೈಚಾರಿಕತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ, ಬಹುಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮನುಷ್ಯನನ್ನಾಗಿಸುವ ಸದುದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿದಂತಹ ಮೌಲ್ಯಯುಕ್ತ ಕೃತಿಗಾಗಿ ಡಾ.ಜಿ.ಎನ್.ಉಪಾಧ್ಯ ಅವರಿಗೆ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

ದಸರಾ

ರೀ.. ಬೊಂಬೆ ಕೂರ್ಸಿದ್ವೀರಾ? ಅಂತ ಒಂದು ಮನೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಮುಂದಿದ್ದು. ಹೀಗೆ ಕೇಳಾ ಸಂಚೆ ಐದು ಗಂಟೆ ಆಯ್ತು. ಅಂದ್ರೆ ಉದ್ದ ಲಂಗ ಹಾಕೊಂಡು, ಇರೋ ಜಡೆ ಉದ್ದ ಮಾಡೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಟೆನ್ ಅಥವಾ ಸ್ವೀಲು ಡಬ್ಬಿ ಹಿಡೊಂಡು ಸಂಭ್ರಮದ ಮೆರವಣಿಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರ ಮನೆಯ ಗೊಂಬೆ ಮೊದಲ ದಿನ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ನಿಜ. ಆಮೇಲೆ ದಿನಕಳೆದಂತೆ ಅವುಗಳೂ ಪುಟ್ಟಿ, ಲತಾ, ರಾಧ, ಸವಿತಾಳ ತರ ಮನೆಯವಂತೇ ಆಗಿಬಿಡ್ತಿದ್ದು. ಅತ್ತೆ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ದೊಡ್ಡಮ್ಮ (ಆಗ ಅಂಟಿ ಅನ್ನೋ ಸಮಾನತೆ ಇರ್ಲಿಲ್ಲ) ಕೊಡೋ ಬೊಂಬೆ ಬಾಗಿನದ ಬಗ್ಗೆ ಕುತೂಹಲ, ಕಾತರ, ಕೊನೆಯ ನಾಲ್ಕು ದಿನವಂತೂ ಎಲ್ಲರ ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಸೇಮ್ ಟು ಸೇಮ್ ಬಾಗಿನ ಎರಿಯಪ್ಪ, ಆಂಬೊಡೆ, ಒಬ್ಬಿಟ್ಟು.

ಮನೆಮನೆ ತಿರುಗಿ ಕಾಲು ಸೋತರೂ ರಾತ್ರಿ ಮನೆಗೆ ವಾಪಸ್ ಆಗೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಖ ಮುಸುಡಿಯಿಂದ ಎಣ್ಣೆ ಸುರೀತಿದ್ರೂ, ಕಣ್ಣು ನಿಡ್ತೆಯಿಂದ ತೇಲುತ್ತಿದರೂ, 'ಬಾಗಿನ' ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಬಲು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದಲೇ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಗಂಡು ಹೈಕ್ಕು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಿಂಡಿಪೋತರಂತೆ ಮನೆ ತಲುಪುವ ಮೊದಲೇ ಸೆಲ್ಫಿ ಸ್ವಾಹಾ ಮಾಡಿ, ರಾತ್ರಿ ಪುನಃ ಹೆಣ್ಣುಕಳ ಮುಂದೆ ಕೈ ಒಡ್ಡುತ್ತಾ ಹಲ್ ಕಿಸಿಯತ್ತಾ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದುದೇನೂ ಅಪರೂಪವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮೂರ್ ಕಾಸಿನಗಲ ಬಿಸ್ಕತ್ತು (ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿ ಡಿಸೈನ್ ತುಂಬಾ ಇಂಪಾರ್ಟೆಂಟ್), ಕೈ ಅಂಟು ಮಾಡಿ ಪುಟ್ಟ ನಾಲಿಗೆಗಳ ಮೇಲೆ ಚಪ್ಪರಿಸುವ ಪೆಪ್ರಮೆಂಟು, ಬಾಯ್ತುಂಬ ತುಂಬಿಕೊಂಡು 'ಬುಧವಾರ' ಎಂದಾಗ ಎದುರಿನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಧೂಳಿರಚುತ್ತಿದ್ದ ಕಡಲೇ ಹಿಟ್ಟು, ಬೊಂಬೆ ಬಾಗಿನಕ್ಕೆ ಸೈಷಲ್ ಆಗಿ ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲುಂಗರದ ಸೈಜಿನ ಕೋಡುಬಳೆಗಳು, ಎರಡು ಸುತ್ತು ಸುತ್ತುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಮುದುರಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕುಲಿಗಳು.. ಮನ ತುಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ತೃಪ್ತಿ ಅಂದರೆ ಅದೇ.. ಅದೇ..

ಇದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಸೈಷಲ್ ಬಟ್ಟೆಗಳು ದಿನವೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೊಸ ಹುರುಪು ತೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಹಬ್ಬಕ್ಕೇಂದೇ ತೊಡಿಸಲಾದ ಬಳೆಗಳು ಅಲ್ಲಾಡುವ ಪ್ರತಿಬಾರಿ ಬಣ್ಣ ತೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಕಣ್ ಕಪ್ಪು ಹೂವು ಜಡೆ ಒಪ್ಪು ಸಂಭ್ರಮ, ಸಡಗರ, ಪುಟ್ಟ ದೇವರುಗಳ ಚಿಕ್ಕ ಸಂಸಾರ ಹತ್ತು ದಿನ...

ಈಗಲೂ ಆಸೆ ಆಗುತ್ತೆ..

ಅಮ್ಮ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಶ್ವೀಜ ಮಾಸದಲಿ ಆ ಶುದ್ಧ

ಪಾಡ್ಯದಲಿ ಭೂಷಣವಾದ ಆಭರಣವಿತ್ತು. ಹಾಡು.. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದ ಯಾವುದೋ ಇಂಪೋರ್ಟೆಡ್ ಪೌಡರ್‌ನ ತಗಡಿನ ಡಬ್ಬ, ತಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಡೋಲ್ವ ಎಂದು ಇಮೋಷನಲ್ ಬ್ಲಾಕ್‌ಮೇಲ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮನ ತುಂಟ ನೋಟ, ಅಮ್ಮ ರಾತ್ರಿ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಪಟ ಪಟ ಪೊರಕೆ ದೃಷ್ಟಿ, ಪಾದಗಳನ್ನೊತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನಪ್ಪನ ಹೃದಯವಂತ ಕೈಗಳು, ಕೈ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಹೃದಯ ಬೆಸೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಲಘಿ ಗೆಳತಿಯರು. ಕಾದ ಹಂಚಿಯಿಂದ ಹೊಗೆಯಾಡುತ್ತಾ ತಲೆಗೆ ಸುಡ ಸುಡ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಅಬ್ಬಂಜನ, ಓದಲು ನಾಲ್ಕು ದಿನದ ಬಿಡುವು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಸರಸ್ವತೀ ಪೂಜೆ (ಎಲ್ಲ ಕಷ್ಟದ ವಿಷಯದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸರಸ್ವತಿ ಕೃಪೆಗಾಗಿ ಅವಳ ಆಸನವಾಗಿ ಇಡಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದವಲ್ಲ) ಬಂಗಾರದಂತೆ ಭಾವ ಮೂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ 'ಬನ್ನಿ' ವಿಜಯ ದಶಮಿ. ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಆದಾಗ ಮಾಡುವ

ಪ್ಯಾಕಿಂಗ್ ಅಂತ ಬೊಂಬೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ.. ಮುಂದಿನ ವರುಷದವರೆಗೂ ಆಸೆಬುಟ್ಟಿಹೆಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ..

"ದಸರಾ"

ನಳಿನಿ ಪ್ರಸಾದ್

ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿ, ವಿಜ್ಞಾನಿ ಡಾ. ರಾಘವೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲರಿಂದ ಮುಂಬೈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಉಪನ್ಯಾಸ

ದಿನಾಂಕ 26/09/2017 ರಂದು ಮುಂಬೈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗವು ಡಾ. ಜಿ.ಪಿ. ನಾಯಕ್ ಭವನದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿ ಡಾ. ರಾಘವೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲರ ಉಪನ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಸಂವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಿತ್ತು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯನ್ನು ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದ ಡಾ. ಜಿ.ಎನ್. ಉಪಾಧ್ಯ ಅವರು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಾಸ್ತಾವಿಕ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡಿದರು. ಹಿರಿಯ ಕವಿ ಡಾ. ಜೀವಿ ಕುಲಕರ್ಣಿಯವರು ಉಪಸ್ಥಿತರಿದ್ದರು.

ಡಾ. ಪಾಟೀಲರು ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡುತ್ತಾ, ದಾಪುಗಾಲಿಕ್ಕೆ ತೀವ್ರಗತಿಯಿಂದ ಮುನ್ನುಗ್ಗುತ್ತಿರುವ ಆಧುನಿಕತೆಯು

ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಡೆಗಣಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ಸತ್ಯ ಘಟನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಶದಪಡಿಸಿದರು.

ಪಾಟೀಲರು ತಮ್ಮ ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದ ಎರಡು ಸತ್ಯ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. ಮೊದಲನೆಯದು. 1907 / 1908 ರಲ್ಲಿ ಬೆಟಗೇರಿ ಆಸುಪಾಸಿನ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ದಾರುಣ, ಭೀಕರ ಬರಗಾಲ ಬಂದಾಗ ಜಾತಿ ಬಂಧುಗಳು ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನೆರೆಯ ಹೋಬಳಿಯ ಪರಿಚಯಸ್ಥ ಮೂರು ಗಣ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಬಂದು ಇವರ ಮನೆಯ ಧಾನ್ಯದ ದಾಸ್ತಾನು ವೀಕ್ಷಿಸಿ, ಕನಿಕರಿಸಿ ಮಾರನೆ ದಿನ ಮೂರು ಚಕ್ಕಡಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಇವರ ಸಂಪೂರ್ಣ 25/30 ಮಂದಿಯ ಸಂಸಾರವನ್ನು ತಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ವಾಸಿಸಲು ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಸತತವಾಗಿ .. ವರ್ಷಗಳ ಪರ್ಯಂತ ನೆಲೆಸಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ತನ್ನದೈ 2-3 ಮದುವೆ, ಮುಂಜಿ, 1-2 ಬಾಣಂತನ ಅಲ್ಲೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಎರಡನೆಯದ್ದು ಪಾಟೀಲರ ಸೋದರತ್ತೆಯ ಕಥೆ. ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಡನ ಮನೆಯವರು ಹಾಕಿದ್ದ ಸೇರುಗಟ್ಟಲೆ ಬಂಗಾರದೊಂದಿಗೆ ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವಾಗ ನಡೆದ ಘಟನೆ. ಪಾಟೀಲರ ಅಜ್ಜರು ಮಗಳನ್ನು ತವರು ಮನೆಯಿಂದ ಚಕ್ಕಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ. ಕತ್ತಲಾದ ಮೇಲೆ ಜಮಖಂಡಿಗೆ ಹೋಗುವ ರಸ್ತೆಯ ಧರ್ಮಶಾಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ತಂಗುತ್ತಾರೆ. ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆದ್ದು ನೀವುಗಳು ಚಕ್ಕಡಿಯೊಂದಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬರಿ. ಬರುತ್ತಾ ನನ್ನ ಊರುಗೋಲನ್ನು ತರಲು ಮರೆಯದಿರಿ. ನಾನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರಾತಃ ಕ್ರಿಯಾದಿಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗುವ ಎಂದೂಸರಿ ತೆರಳುತ್ತಾರೆ.

ಒಂದೆರಡು ಮೈಲಿ ನಡೆದು ಕೆರೆಗುಂಟ ಶೌಚಾದಿಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಮಗಳನ್ನೊಡಗೂಡಿದ ಚಕ್ಕಡಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಊರುಗೋಲು? ಎಂದಾಗ ಊರುಗೋಲನ್ನು ಇವರು ಮರೆತು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ನವು ಸಾವಕಾಶ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇರಿ. ನಾನು ವಾಪಾಸು ಹೋಗಿ ಊರುಗೋಲಿನೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ತ್ವರೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಧರ್ಮಶಾಲೆಯನ್ನು ತಲುಪಿ ಊರುಗೋಲಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸಿಗದಿದ್ದಾಗ ಕಸ ಗುಡಿಸುವ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮುದುಕಿ ಮರು ಮಾತನಾಡದೆ ಊರುಗೋಲನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಾಗ ಇವರು ನಡೆಯಲಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಮುದುಕಿ ಇವರನ್ನು ಕೂಗಿ ಧಣಿಯೋರೆ, ನಿಮ್ಮ ಊರುಗೋಲು ಮಾತ್ರವೇ ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಇವರು ಏನೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದಾಗ ಮುದುಕಿ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿ ಒಂದು ಕೈಚೀಲವನ್ನು ತರುತ್ತಾಳೆ. ಅದರೊಳಗೆ ಒಂದು ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ ಮಗಳ ಸೇರು ಬಂಗಾರವಿರುತ್ತದೆ. ಕಂಡ ಪಾಟೀಲರ ಅಜ್ಜ ಕುಸಿದು ಬೀಳುತ್ತಾರಂತೆ. ತಾಯೀ ನನ್ನನ್ನು ಮಗಳ ಬಂಗಾರ ಅಪಹರಿಸಿದ ಅಪವಾದದಿಂದ ಕಾಪಾಡಿದೆ ಎಂದು ಕಂಬನಿಗರೆದರಂತೆ.

ಡಾ. ಪಾಟೀಲರು ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ನೇರವಾಗಿ, ವಿಫಲವಾದ ತಾಂತ್ರಿಕತೆಯಿಂದ ಮುನ್ನುಗ್ಗುತ್ತಿರುವ ಮಾನವೀಯತೆ ರಹಿತ ಆಧುನಿಕತೆಯ ಕರಾಳ ಕಬಂಧ ಬಾಹುಗಳೊಂದಿಗೆ ತುಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. 2ನೇ ಜಾಗತಿಕ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಜಪಾನ್ ದೇಶದ ಹಿರೋಶಿಮ ಮತ್ತು ನಾಗಾಸಾಕಿ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಮೇಲೆ ಅಣುಬಾಂಬನ್ನು ಎಸೆದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ಅಮೆರಿಕ ಯುದ್ಧ ವಿಮಾನ ಚಾಲಕ ತಾಯ್ನಾಡು ತಲುಪುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿಮಿತವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹುಚ್ಚನಾಗಿದ್ದ.

ಕಾಲ ಗತಿಸಿದಂತೆ ತಾಂತ್ರಿಕತೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಾ ಅಂತಃಕರಣ, ಮಾನವ ಸಂಬಂಧಗಳ ಬೆಸುಗೆಗಳು ನಶಿಸುತ್ತಾ ಹೋದವು. 1972 ರಲ್ಲಿ ಇದೇ ಅಮೆರಿಕ ದೇಶದ ಯುದ್ಧ ವಿಮಾನದ ಚಾಲಕ ವಿಯೆಟ್ನಾಂ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಅಣು ಬಾಂಬು ಬೀಳಿಸಿ ವಾಪಾಸಾದಾಗ ಪತ್ರಕರ್ತರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ, ನಾನೇನು ಬಾಂಬು ಎಸೆದಿಲ್ಲ. ಅದೆಲ್ಲವೂ ಯೋಜನಾ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಆಯೋಜಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಕೇವಲ ಗುಂಡಿ (Button) ಅದುಮುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದುಸುರುತ್ತಾನೆ. ಆಧುನಿಕತೆಯ ತಾಂತ್ರಿಕತೆಯು ಮಾನವೀಯತೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಕೊಲೆಗೈಯುತ್ತಾ ಬಂತು ಎಂಬುದನ್ನು ಮನೋಜ್ಞವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದರು. ತಾಂತ್ರಿಕತೆಯು ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯದ ಕೊಂಡಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಋಕ್ಕನಾಗಿ ದರೋಡೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಋಷಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯಾದ ಕತೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಸಿದರು. ಆಧುನಿಕತೆ ಮತ್ತು ತಾಂತ್ರಿಕತೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ನುಡಿದರು.

ವಿಭಾಗದ ಸಹಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕಿ ಡಾ. ಪೂರ್ಣಿಮಾ ಶೆಟ್ಟಿಯವರು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿ ವಂದಿಸಿದರು. ಕನ್ನಡವಿಭಾಗದ ಪರವಾಗಿ ಪಾಟೀಲ್ ದಂಪತಿಯವರನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಲಾಯಿತು.

ಯುವ ವೇದಿಕೆ

Get inspired!

Youth wing Page

In a small Italian town, hundreds of years ago, a small business owner owed a large sum of money to a loan-shark. The loan-shark was a very old, unattractive looking guy that just so happened to fancy the business owner's daughter.

He decided to offer the businessman a deal that would completely wipe out the debt he owed him. However, the catch was that we would only wipe out the debt if he could marry the businessman's

daughter. Needless to say, this proposal was met with a look of disgust.

The loan-shark said that he would place two pebbles into a bag, one white and one black.

The daughter would then have to reach into the bag and pick out a pebble. If it was black, the debt would be wiped, but the loan-shark would then marry her. If it was white, the debt would also be wiped, but the daughter wouldn't have to marry the loan-shark.

Standing on a pebble strewn path in the businessman's garden, the loan-shark bent over and picked up two pebbles. Whilst he was picking them up, the daughter He then asked the daughter to reach into the bag and pick one.

The daughter naturally had three choices as to what she could have done:

1. Refuse to pick a pebble from the bag.
2. Take both pebbles out of the bag and expose the loan-shark for cheating.
3. Pick a pebble from the bag fully well knowing it was black and sacrifice herself for her father's freedom.

She drew out a pebble from the bag, and before looking at it 'accidentally' dropped it into the midst of the other pebbles. She said to the loan-shark;

"OH, HOW CLUMSY OF ME. NEVER MIND, IF YOU LOOK INTO THE BAG FOR THE ONE THAT IS LEFT, YOU WILL BE ABLE TO TELL WHICH PEBBLE I PICKED."

"The pebble left in the bag is obviously black, and seeing as the loan-shark didn't want to be exposed, he had to play along as if the pebble the daughter dropped was white, and clear her father's debt.

Moral of the story: It's always possible to overcome a tough situation

through out of the box thinking, and not give in to the only options you think you have to pick from.

**ಬಸವ ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್ ಫೌಂಡೇಷನ್
ಅಹಲ ಭಾರತ ಶರಣ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು
ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಮುಂಬೈ
ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ, ಮುಂಬೈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ**

**ಪರ್ವಮಾನಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲುವ ಬಸವಣ್ಣ
ಒಂದು ದಿನದ ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣ**

ದಿನಾಂಕ : 14-10-2017, ಶನಿವಾರ ಸಮಯ : ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 11.00 ರಿಂದ ಸಂಜೆ 7.30ರವರೆಗೆ
ಸ್ಥಳ: ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್, ಬಹುಕಾಲದ ರಸ್ತೆ, ಮಾತುಂಗ ಪೂರ್ವ, ಮುಂಬೈ

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 11.00ಕ್ಕೆ

**ಸ್ವಾಗತ
ಪ್ರದರ್ಶನ ಕಮಿಟಿ**

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್, ಮುಂಬೈ
ಲಾಭ್ಯವಾಗಲಿ ಗೋಪಾಲ್ಕಿ :
ಉದ್ಘಾಟನೆ
ಡಾ. ಹೆಚ್.ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಸಾದ
ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕೆ.ಎಸ್.ಎಂ. ಶಾಲೆ
ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ
ಡಾ. ಬಸವರಾಜ ಸಾಲರ
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಅಮೆರಿಕಾ ಶರಣ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು
ವಿಶೇಷ ಉಪನ್ಯಾಸಕ
ಪ್ರೊ. ಎನ್.ಬಿ. ಸಿದ್ದರಾಮಯ್ಯ
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ
ವಿಷಯ: "ಬಸವಣ್ಣ - ಆತ್ಮವಿಮರ್ಶೆ"
ಅತಿಥಿಗಳು
ಪ್ರೊ. ಎಸ್. ಮಹದೇವಯ್ಯ, ಲಂಣಾ
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಬಸವ ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್ ಫೌಂಡೇಷನ್
ಪ್ರೊ. ಎಸ್. ಮಂಜುನಾಥಯ್ಯ
ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್, ಮುಂಬೈ

**ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 11.00ಕ್ಕೆ
ಜಾನಪದ ಕಲಾ ಪ್ರದರ್ಶನ ಅಭ್ಯಾಸ ಹಲ ವಿನ್ಯಾಸಗೀರಿಂದ**

 Pragnya Kashyap